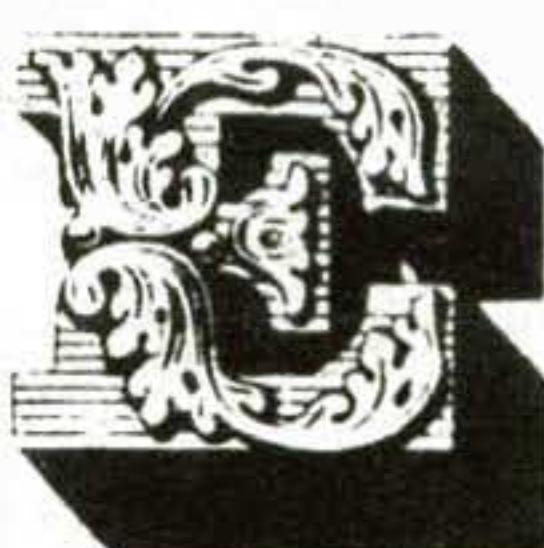
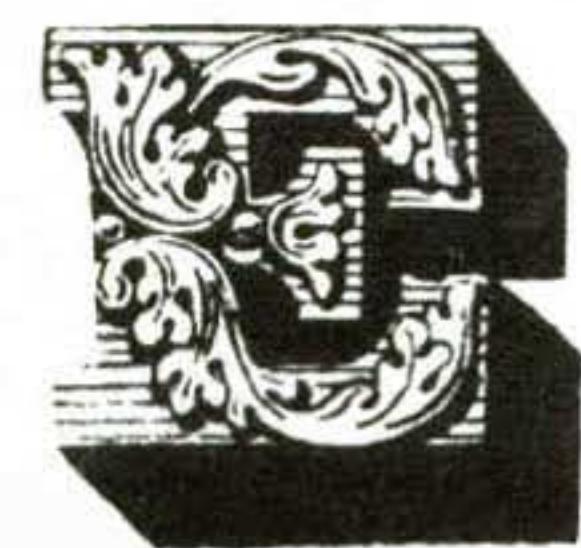
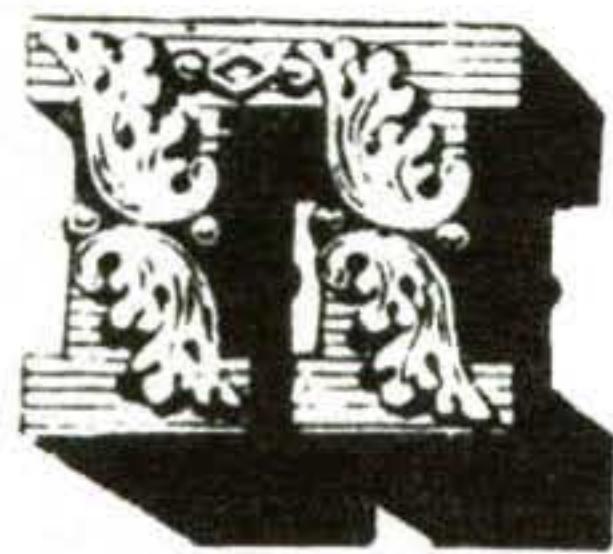

ЛІСТОПАД

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

1978

Київ

Виходить з січня 1927 р.

№ 21 (1039)

Ціна номера 20 коп.

— Ну, тепер і вночі буде видно, що ми наполегливо боремося за економією електроенергії.

«Нерідко у нас планові показники ділять на «основні» і «другорядні». Прагнуть виконати план по «основних» і безтурботно ставляться до нібито «другорядних». Це недопустимо. План повинен вважатися виконаним, тільки якщо виконані завдання по всіх затверджених показниках».

(Л. І. БРЕЖНЕВ. З промови на урочистому засіданні в Мінську 25 червня 1978 року).

Ви, звичайно, чули про олімпійців. Маю на увазі не тих, котрі ставлять рекорди і підводяться на

виглядає, тому що його, гадав, у нашу бурхливу епоху просто не існує. Колись був, а зараз — катма. Не штука ж бо була тим жителям Олімпу зберігати спокій, коли ціле життя дихали собі чудовим гірським повітрям, попивали життєдайний нектар, коли про усілякі децибели міської вулиці й чутки не було, так само, як про нервові стреси, інфаркти, екологію, штурмівщину, виробничі наради з оргвісновками та інші вибрики цивілізації. За тих умов і дурень зберігав би спокій. А от тепер піди спробуй.

требують в різних кінцях нашої країни і з задоволенням, до речі, купують за кордоном. Та при кожному хімічному виробництві, відомо, продукують і відходи, що, м'яко кажучи, не дуже благотворно впливають на оточуюче середовище. Ось і тут при виробництві штапеля виділяється так званий віскозний шлам. І не доведи господи тому шламові потрапити на колгоспні поля або в Західний Буг. У першому випадку доведеться розпрощатися навіть з думками про будь-який урожай. У другому — запротестують риби. Мовчики, як це у них ведеться, але запротестують.

Отже, той капосний шлам треба складати в спеціально ізольованих місцях — шламонагромаджувачах. Заводчани заздалегідь підрахували, що діючих шламоскладів вистачить максимум до кінця нинішнього року. А тому ще в 1975 році уклали договір із будівельниками на спорудження нового шламонагромаджувача, який мав бути зданий в експлуатацію торік. Але контрагент — очолюваний А. Г. Єгоровим трест «Укрособвуглемонтаж» — виявився, просто кажучи, фірмою нестолітньою.

Почав він з того, що кожного року регулярно не освоював виділених коштів, а кінчив тим, що торік, коли треба було вже вводити шламонагромаджувач, раптом узяв та й зовсім припинив роботи на ньому.

Звідси — й паніка на заводі. Бо кінець року наближається з властивою йому швидкістю. І якщо шламосклад не буде збудовано, то під загрозою опинятися і колгоспні поля, і Західний Буг, про

Олімпійці

п'єдестал пошани, а тих, які про шану до себе не дуже дбають, але зате завжди уміють зберігати незворушний спокій, що так і зветься — олімпійським. Звісно, читали про них. А от чи доводилось вам коли-небудь на власні очі спостерігати той олімпійський спокій? Бо мені, признаюсь, ніколи не доводилося. Чувати чував, а бачити не бачив.

Щиро кажучи, я навіть жажав, що вже до кінця життя й не побачу, як той олімпійський спокій

так я собі міркував. Буквально донедавна. А нещодавно, уявіть собі, побачив його. Олімпійський спокій, тобто. В натуральному вигляді. Та головне — там, де аж ніяк не чекав побачити. І через те дуже розхвилювався. Мало не до стресу.

Усе почалося з тривожного листа з м. Сокала, на Львівщині, з тамтешнього заводу хімічного волокна. Коротко — щоб і людям без хімічної освіти було зрозуміло — суть ось у чому. Підприємство виробляє цінну хімічну сировину, яку по-

СПІВАВТОРИ

Мал. В. ШИРЯЄВА

— Думай, Петре, думай!..

Є ПЕРШІ ЕКСПОНАТИ

ЗАПОРІЗЬКА область. (Кор. ТАП). Дирекція Васильківського авторемонтного заводу порушила клопотання перед відповідними інстанціями про реорганізацію свого підприємства в музей. Відповідна база для цього вже створюється. Так, лише радгосп «Жовтневий» Жовтневого району на Миногаївщині відправив сюди ще минулого року п'ять несправних автомобільних моторів (нанайдні № 02669 та № 03736). У з'язку з очікуваною реорганізацією, їх остаточно вирішено не ремонтувати, а залишити на вічне зберігання у майбутньому музеї.

НУ Й ПАМ'ЯТЬ!

ІЗМАІЛ Одеської області. (Кор. ТАП). «Феноменальна пам'ять у мешканця нашого міста Миногаї Володимира Кучерука», — повідомив кореспондентові ТАП начальник меблевого цеху міського побуткомбінату Г. А. Чабан.

— Уявляєте, що 14 серпня 1975 року замовив він у нас кухонну шафу, а й досі пам'ятає цю дату, надонуваючи запитаннями: «Ноли виконаєте мое замовлення? Я ж 65 карбованців заплатив...». Більше того, скаржиться на нас в обласне управління побутового обслуговування, в міську газету. Одного разу дійшло навіть до того, що в тій газеті фейлетон про нас надрукували. Ну, ми, звісно, прочитали, посміялися та й забули. А Кучерук, бачите, ні... Ех, нам би таку пам'ять!

далеко не дистильовану воду в якому «Перець» (№ 23 за 1975 р.) уже мав нагоду писати. Щоправда, відповідні інспекції тепер на чатах: не дадуть ніщити природу. Але тоді треба зупинити завод — третього не дано. А він, між іншим, дає у рік продукції на сімдесят мільйонів карбованців!

Як, весела перспектива? Хіба ви, шановний читачу, від такої не розхвилювались би? Отож поїхав я у Сокаль. Там, щоправда, дещо заспокоїли: виявляється, шламосклад не одинак. Крім нього, трест торік не збудував заводів ще й ремонтно-будівельного цеху, і нитки водоводу (яку тягне, в прямому й переносному смислі, вже цілу п'ятірку), і базу ВРП, і теплицю, і станцію технічного обслуговування автомашин, і ще дещо. Усього минулого року підрядник, тобто трест «Укрособуглемонтаж», не освоїв 1.216 тисяч карбованців, виділених йому заводом. Освоїти які давав слово. I навіть підписом його скріпляв.

Я, звісно, — мершій до товариша Єгорова. Хотів запитати, чи, на його думку, це солідно. Присутній при розмові начальник комбінату «Львівпромбуд» Ярослав Петрович Годиш, якому підпорядкований «Укрособуглемонтаж», вислухавши мою схильовану тираду, незворушно спокійно зауважив:

— Але ви повинні знати, що трест цього року має насамперед здати в експлуатацію десяту «Великомостівську» шахту, збагачувальну фабрику, цукровий завод.

— Так, що, — насторожено запитав я, — шламонагромаджувач можна не будувати?

— Я цього не казав, — так само спокійно розтумачив Ярослав Петрович. — Просто ввів вас у курс справи. Нагадав, за що саме з тресту перш за все питают...

Отут якраз я був уже в курсі: бо ж і раніше стрічався з товарищами, які прагнули ділити планові об'єкти на «основні» та «другорядні», скрупульозно вимірювали та виважували, за який провал з роботи знімуть, а за який — можна відбутися звичайною доганою.

— Дуже сумніваюсь, — незворушно спокійно хитнув головою Анатолій Гавrilович.

У цей момент, я певен, усі боги Олімпу на чолі із Зевсом (якщо вони, звичайно, існували) перевернулися в персональних домовинах на своєму олімпійському цвинтарі.

Перевернулися від заздрості: іхній олімпійський спокій може вмітися перед спокоєм товаришів Годиша та Єгорова.

I все ж я втішав працівників заводу. Певний,

А керуючий трестом А. Г. Єгоров почав тим часом перелічувати причини: і план дали завеликий, і людей бракує, і труб не завезли, і т. д., і т. п. Причин, справжніх і надуманих, я зрозумів, у керуючого стільки, що їх вистачило б ще на десяток провалених об'єктів. Але питання про шламосклад якось розплівлось, розтануло в тому густому тумані причин. Тому з наївною простотою, яка, безумовно, мала шокувати співрозмовників, я поцікавився: чи буде все-таки шламонагромаджувач здано до кінця року?

сказав їм, що керівники Мінпромбуду УРСР не допустають зрыву будівництва шламонагромаджувача, не допустають зупинки заводу. Тут можна не хвилюватися.

А от інше, признаюсь, мене по-справжньому і серйозно стурбувало: це отої дивовижний, незворушний, буквально олімпійський спокій деяких «будівельних богів».

О. КРУКОВЕЦЬ,
спец. кор. Перця.

ЦІНА СКАРГИ

Понад рік тому київська журналістка Л. С. Пекар поскаржилася керівництву Печерського телефонного вузла на недобросовісну роботу майстра, котрий, навіть не оглянувшись на несправного телефону (номер 63-55-17), одержав за відвідини гроші. Ціна скарги виявилася досить високою: телефон Л. С. Пекар було взагалі відключено, а ремонту ніхто так і не зробив, не кажучи вже про те, щоб підключити новий апарат, приданий абонентом.

Що ж до плати, то Л. С. Пекар уже рік справно плачує гроші за несправний телефон.

ТОРГІВЛЯ — НА ПІДНЕСЕННІ

ХАРКІВСЬКА область. Значне пожвавлення панує в ці дні у господарських магазинах Великобурлукького району. Робітники місцевого радгоспу «Червона хвиля» скуповують до осінньо-зимового періоду всі наявні у продажу начин та виневарки.

— Завдяки цьому, — заявив кореспондентові ТАП представник споживчої кооперації, — ми значно перевиконали план третього кварталу. Не можна не відзначити безкорисливої допомоги нашим торговельним організаціям з боку дирекції радгоспу «Червона хвиля». Адже підвищений попит на начин пояснюється тим, що баня, збудована в радгоспі вонад десять років тому, все ще не працює.

Тягнуть-потягнуть, а витягти не можуть. І покликали вони мишку з продовольчої бази...

ВИХОВАТЕЛІ

Вдвох виховують Юрася:
Бабуся і мама.
І у кожній окрема
Виховна програма.
Взяв Юрко зі столу чашку
І розбив на друзки.
Мама хоче покарати,
А бабуся — дзуськи.
Підбіжить мершій до внука:
— Фу, погана мама!

Йди, горобчику, до мене,
На цукерку згамай!
І хлопчик з маленьких років
Вже собі кумека,
Що у нього баба цяця,
А матуся — бека.

СТИМУЛИ ЗАСПОКОЄННЯ

Щоб заспокоїти дитятко,
Колись казав до сина татко:
— Не плач, Івасику, не плач!

Куплю на ярмарку калач.
Тепер таке сказати — годі,
Бо калачі уже не в моді.
Щоб заспокоїти дитину,
Татусь, подумавши хвилину,
До сина каже: — Цить, не плач!

Куплю транзисторний приймач.

Борис ТРОФІМЧУК.

«...Поліпшення умов праці, побуту і відпочинку сільських трудівників залишаються одним з актуальних завдань...».

(З доповіді В. В. ЩЕРБИЦЬКОГО на липневому (1978 р.) Пленумі ЦК Компартії України).

Мені приснився дивний сон. Ніби будівельники Обухівської пересувної механізованої колони № 3 обікрали працівників комплексу по відгодівлі великої рогатої худоби. Кажуть, що у сні людині являється те, що вона колись пережила або бачила. Я ні слухом, ні духом не чув про обухівську межколону і про тваринницький комплекс. Тому сон мене заінтригував. Поїхав в Обухів.

Виявилося, є така колона. І комплекс є. Промисловий комплекс по відгодівлі 15 тисяч голів великої рогатої худоби в радгоспі-комбінаті ім. ХХV з'їзу КПРС. 15 тисяч бичків, маючи по 45 кг ваги, потрапляють сюди. А рівно через 365 днів вони виходять з комплексу отакеними биками. Словом, на кожному бичкові щодня нарощається майже кілограм м'яса. Для того, щоб бичок ставав биком, щоб м'ясо на ньому наростило інтенсивніше, на комплексі є все: від найсучаснішої техніки до троянд на території.

Як ви здогадалися, споруджували весь оцей комплекс будівельники Обухівської ПМК-3.

— Молодці! — кажу я працівникам комплексу. — А ви мені приснилися. Ніби вас обікрали будівельники. Цікаво, до чого б це?

— Ні до чого. Нам вони вже п'ять років сняться. Тільки у снах вони нас не обкрадають. У снах вони здають Будинок культури у селищі тваринників. Скільки ще снитимуться, не знаємо...

У селищі, біля недобудованого вогнища культури, я зустрів начальника дільниці Г. В. Горогощукого.

— Зарах у мене на цьому об'єкті працює чотири чоловіки, — сказав Георгій Володимирович. — Якби я мав сорок чоловік і всі необхідні

Дівка заплетена, а хата не метена

матеріали, то закінчив би за три місяці.

Я подумки поділив сорок на чотири, десять помножив на три. Дійшов висновку, що будівельники снитимуться тваринникам ще тридцять місяців. Це тільки на фоні Будинку культури. Бо можуть ще, звичайно, з'являтися й на інших фонах. Хоча б на фоні спорудження житлових будинків.

Хтось уже в селищі мене спитав:

— А серед тієї групи, що вам сниться, часом, не було голови Обухівської райспоживспілки М. Г. Шпака, директора райпобуткомбінату І. Ф. Козодоя, начальника автопідприємства номер 09043 В. В. Кравцова та заступника директора нашого радгоспу В. М. Ткаченка?

— А чого б вони мені снилися? — поцікавився я.

— Бачите, — почали пояснювати, — перший у снах турбується, щоб у магазинах селища тваринників було все необхідне, другий перекарну відкриває, третій дбає про нормальне автобусне сполучення, а четвертий, як господар, весь тоне у турботах про нас. То стадіон споруджує, то спортивні майданчики обладнує, то дитячі ясла та садочек зводить.

— Тепер, — відповідаю, — доведено, що людина сниться тоді, коли вона про тебе думає. Отже, згадані вами товариші, очевидно, ночей не досипають, думають про те все, а ви собі спокійно спите і у снах бачите їхні турботи.

— А чого ж вам тоді снилися будівельники? Вони ж вас не знали!

— Мабуть, просто часто думають про «Перець»...

Начальник Обухівської ПМК-3 Ігор

Григорович Іван не сказав, чи думав він про «Перець». Але признає, що думає щонечі про ті 18 об'єктів, що йому треба здати. Думає про робочу силу, якої не вистачає, про техніку і матеріали, котрих трест як слід не постачає. Потім Ігор Григорович ще зауважив, що всі п'ять років, протягом яких споруджується Будинок культури, він персонально снитися тваринникам не міг. Бо працює начальником всього-навсього рік. Може, снився його попередник О. Я. Величко. А може, й сам керуючий трестом «Броварисльбуд» В. І. Малиш. Але він також працює не так уж й давно.

Тут я пригадав вислів якогось забутого чоловіка, що «начальство приходить і віходить, а недобудовані об'єкти зостаються». Дуже делікатно спитав Ігоря Григоровича, як воно у будівельників так виходить: один об'єкт, припустімо, комплекс, вони збудували так, що любо подивитися, а інший, припустімо, житлові будинки в селищі і той же багатостраждальний Будинок культури, мурують, як мокре горить. І здають за принципом «стук-грюк, аби з рук»?

Ігор Григорович хвильку помовчував:

— Бачите, на комплекс усі тиснули...

Я собі чогось уявив велосипедиста. Котрий замість того, щоб рівномірно тиснути на обидві педалі, якийсь відтинок дороги тисне тільки на одну, а інший відтинок — тільки на другу. Велосипед його котиться зигзагами, і кожен шмат дороги стає, принаймні, наполовину довшим.

Подумав: чи не пора ж товаришам, які будують, і тим, що «тиснуть на педалі», комплексно вирішувати і питання вирощування бичків, і питання культурного та побутового забезпечення тих, хто за тими бичками доглядатиме.

Бо виходить дійсно, як у народному прислів'ї: «Дівка заплетена, а хата не метена».

Є. ДУДАР,
спец. кор. Перця.
Кіївська область

Дали перцю!

Бригадир тваринницької ферми колгоспу імені Леніна (Сімферопольський район Кримської області) Бойко та головний ветеринарний лікар колгоспу Ткалич недовго сушили голови над тим, як розбагатіти. Почали вони складати фіктивні звіти, а по них і гроши хапати. Про це дізналися колгоспники й написали до редакції.

На прохання «Перця» Кримський обком Компартії України перевірив цього листа, а секретар обкому тов. Бахтин повідомив редакції, що вказані у листі факти підтвердились. За недоліки в обліку худоби, за приписки на молочно-товарні ферми бюро Сімферопольського району партії оголосило голові колгоспу Давиденку В. П. догану, а Ткаличу — сувору догану. Що ж до Бойка, то правлінню колгоспу запропоновано звільнити його з посади бригадира. На винних також зроблено грошове нарахування.

КІНЕЦЬ КВАРТАЛУ

Мал. М. ОГНІВЦЕВА

— Ванну прийняти! Вперед, друзі, — у нас іще п'ятнадцять поверхів.

А ЯК ТВІЙ?

ГУМОРЕСКА

Трапилось так, що Марія Никодимівна і Ельвіра Захарівна майже рік не зустрічались. Остання зустріч була минулого літа, коли разом з чоловіками вони їздили до знайомого лісника за покупками.

І ось нещодавно знову зустрілися. Ельвіра Захарівна була якраз на базарі, аж дивиться: Марія Никодимівна йде. Кинулась Ельвіра Захарівна на назустріч, ніг під собою не чуючи.

— Мусенько, золотко, здрастуй!

— Скільки літ, скільки зим! — вигукнула захоплено Марія Никодимівна. — Оце зустріч!

Вони поцілувалися. Щиро зрадили одна одній.

— Розповідай... Усе по порядку, — зажадала Ельвіра Захарівна.

— Ні, розкажуй, як ти, — перебила Марія Никодимівна. — Що нового, як поживаєш?

— Ет, не питай, — гірко посміхнулась Ельвіра Захарівна. — Як горох при дорозі. Чула, певне: мій десь утік...

— Як утік?..

— Дуже просто. Уже півроку, як сліди замів. Скільки не шукали — все даремно. А як твій?

— Своїм натішитись не можу, — запидалась Марія Никодимівна. — Окликав, поправився... Та й не дивно: єсть усе без розбору. Що даси — хапає, особливо м'ясне.

— Мій теж м'ясо любив... Ні в чому йому не відмовляла. А от зник — і шукай тепер вітра в полі. Скільки я мучилася, переживала... Ти собі не уявляєш, Мусенько!

— Не журись, Ельвірочко, — потішала подругу Марія Никодимівна. — Захочеш — ще кращого знайдеш.

— А я й не журюсь. Подумаєш — проблема! Життя вже навчило мене. Духом не падаю, не

думай. А як твій? Хати тримається? Коханок не шукає?

— Ой, ні! — радісно вигукнула Марія Никодимівна. — Слава богу, двору тримається, хоч іноді і спускаю його з ланцюга...

Ельвіра Захарівна щиро порадила:

— З ланцюга, Мусенько, спускати не раджу. За ними так і пантруй, так і пантруй! Мій теж, бувало, обнімав, цілував, лашився, а потім так дременув десь, що й слід прохолос.

— Мій не з тієї породи, — задоволено сказала Марія Никодимівна. — Буває, іноді провиниться. Так знаєш, Ельвірочко, я йому кару придумала: по кілька днів до хати не пускаю. А як же: хай знає порядочок!

— Ти жорстока, Мусенько!

— А з ними інакше й не можна. Зовсім розплюжиться!

— І він нічого?

— Абсолютно. Навпаки, після цього ще ласківішим стає, на сусідів навіть не гавкає.

— Мій теж із сусідами мирно жив. Особливо з Клавочкою. Частенько до неї забігав...

— Одна біда в мого: іноді чогось віє вночі.

— Погана прікмета, Мусенько. Мій теж вив, коли ото втекти збирався... А тепер і про аліменти забув...

— Про які аліменти? — витріщилась Марія Никодимівна.

— Про свого ж голубчика-чоловіка розказую, — пояснила Ельвіра.

— Тиху. А я про свого пса...

Тільки тепер Ельвіра Захарівна згадала, що вони торік разом купили двох породистих цуценят у знайомого лісника.

Яків МУЛЯР.

м. Вінниця.

ЧОГО управлінню бракує

Спочатку його начальник Станіслав Іванович Трикоз говорив, що нема шпунту. Тобто, спеціальних паль, які застосовуються при будівництві гідротехнічних споруд. Потім шпунт ніби з'явився, та забракло електроенергії. Згодом чорті-куди запроторилися механізми, а без них, самі розумієте, діло швах. Нарешті механізми знайшлися, так стало нікому на них працювати: робітників єдені з вогнем не знайти.

І що воно — рапуба за рапубою звалюються на голову того бідного управління, очолюваного С. І. Трикозом! Ну, не дають вони йому завершити каналізаційний колектор, хоч ти алла кричи. Ще у 1976 році заходилося воно будувати вищезначений колектор для журналного комплексу видавництва «Радянська Україна» — та буде още ю досі з такими труднощами, такими труднощами, що й не розказати... Ну, посудіть самі: план позаминулого року вдалося втяти лише на 49 процентів, план минулого — тільки на 30, а цьогорічний семимісячний, смішно признатися, — усього на 20 відсотків!

І думаете, воно, оте спеціалізоване будівельно-монтажне управління № 4, не хоче того клятого колектора мерещій завершити! Та що ви! Та ви б послухали, яким гарячим прагненням якомога швидше упоратися із тією роботою сповнені неодноразові щирі запевнення С. І. Трикоза! І у тресті «Київпідземшляхбуд-2», і у главку «Головкіївміськбуд» — всюди знають, яким безмежним ентузіазмом палають керівники управління здати колектор у найстисливіші строки! Та от — всякі причини на заваді стають...

Просто аж шкода дивитися буває на отих палаючих товаришів. Так же і згоріти недовго. На трудовому, мовити б, посту.

Вас. ШУКАЙЛО.

ВІДЕО
ОЛІЄЦЕМ

Поетеса Наталя Кащук.

Письменник Петро Гуріненко.

Поет Борис Котлярев.

Дружні шарикі
А Артюнянца

МІКРОБАЙКИ

ЗАУВАЖЕННЯ

— Виправки тобі бракує, — зауважив Знак Оклику Питальному Знакові, — вічно в дугу зігнутий!

ПІДНЯВСЯ

— А колись же і я починав своє життя з Комії — з погордою обізвався до Літери Апостроф.

ДИВО

— Отака темна ніч, — дивувався Сич з інших птахів, — а вони всі сплять!

П'ЯВКА

— Головне — добре й надійно до когось присмоктатись!
Борис СЛЮСАР.

3 польського гумору

ПРО ЗНАМЕНІТОСТІ

Він до кінця залишився інкогніто. Навіть в історію увійшов як хтось інший.

ДОБРИЙ І ЗЛИЙ

Добрий чоловік той, про якого кажуть: «Не зробив стільки зла, скільки б міг». Злий, про якого кажуть: «Не зробив стільки доброго, скільки б міг».

ДЕ КРАЩЕ

Хто головою пробиває стіну, доходить висновку, що з другої сторони не краще.

Перенлала з польської Валентина ЗАПОРОЖЕЦЬ.

«БВВ»

«Будьте взаємно ввічливі!» Цю фразу ми зустрічаємо в магазині і в готелі, в перукарні і в ідаліні... От і вирішили ми відкрити рубрику: «БВВ» — «БУДЬТЕ ВЗАЄМНО ВВІЧЛИВІ».

Перше слово має дніпропетровський автор Марко Богуславський.

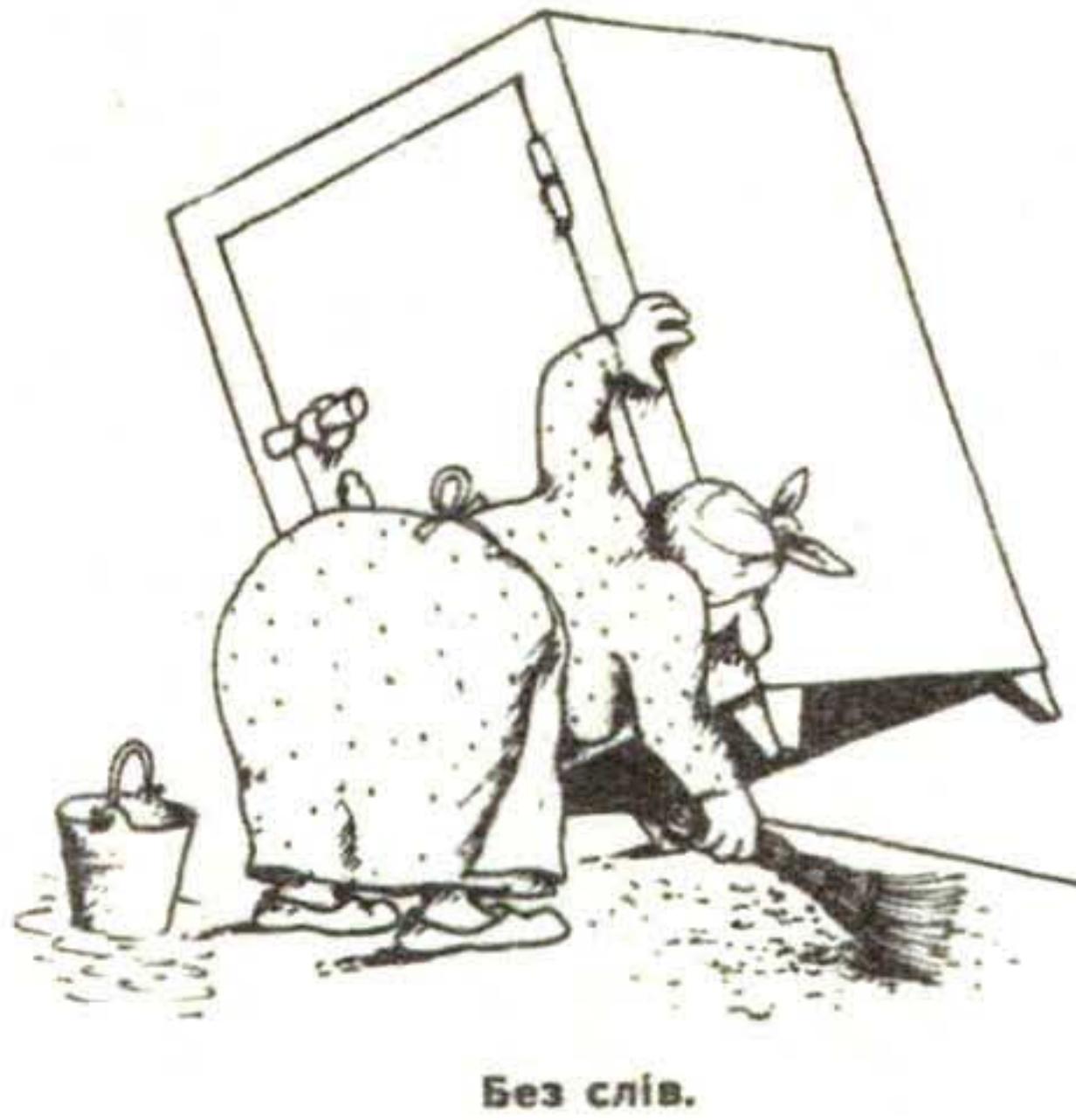
Якщо до вас прийшов абсолютно тверезий сантехнік і навідріз відмовився від чайових, будьте взаємно ввічливі, — потисніть руку товарищеві, напишіть про нього в стінну газету ЖЕКу, але ремонту йому не доручайте. Безперечно, до вас приходив недосвідчений працівник.

Якщо офіціант взяв у вас замовлення на обід, і ось уже сорок хвилин, як немає ні його, ні обіду, — будьте взаємно ввічливі: залиште на столі вашу домашню адресу з проханням повідомити вам поштою, коли буде готовий обід.

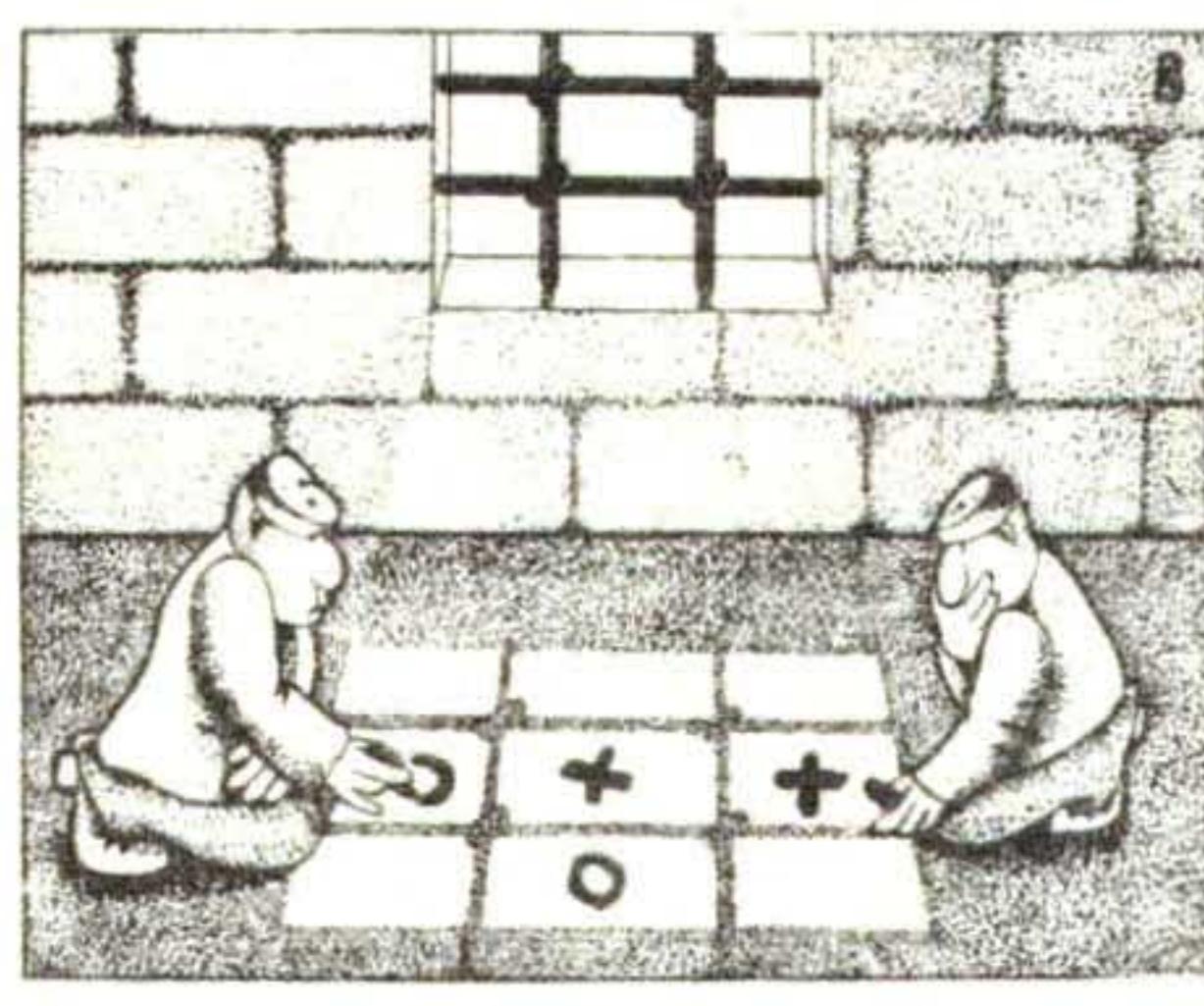
Якщо у вагоні поїзда на ваке місце продано ще один квиток, — будьте взаємно ввічливі. Ніщо так не зближує людей, як ніч, проведена на одній вагонній полиці.

Марко БОГУСЛАВСЬКИЙ.

Мал. Ю. КОСОВУКІНА

Мал. В. КОЗЛЕНКА

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

— З яких це лір мойва стала ловитися в нашій річці?

Мал. В. КАЗАНЕВСЬКОГО

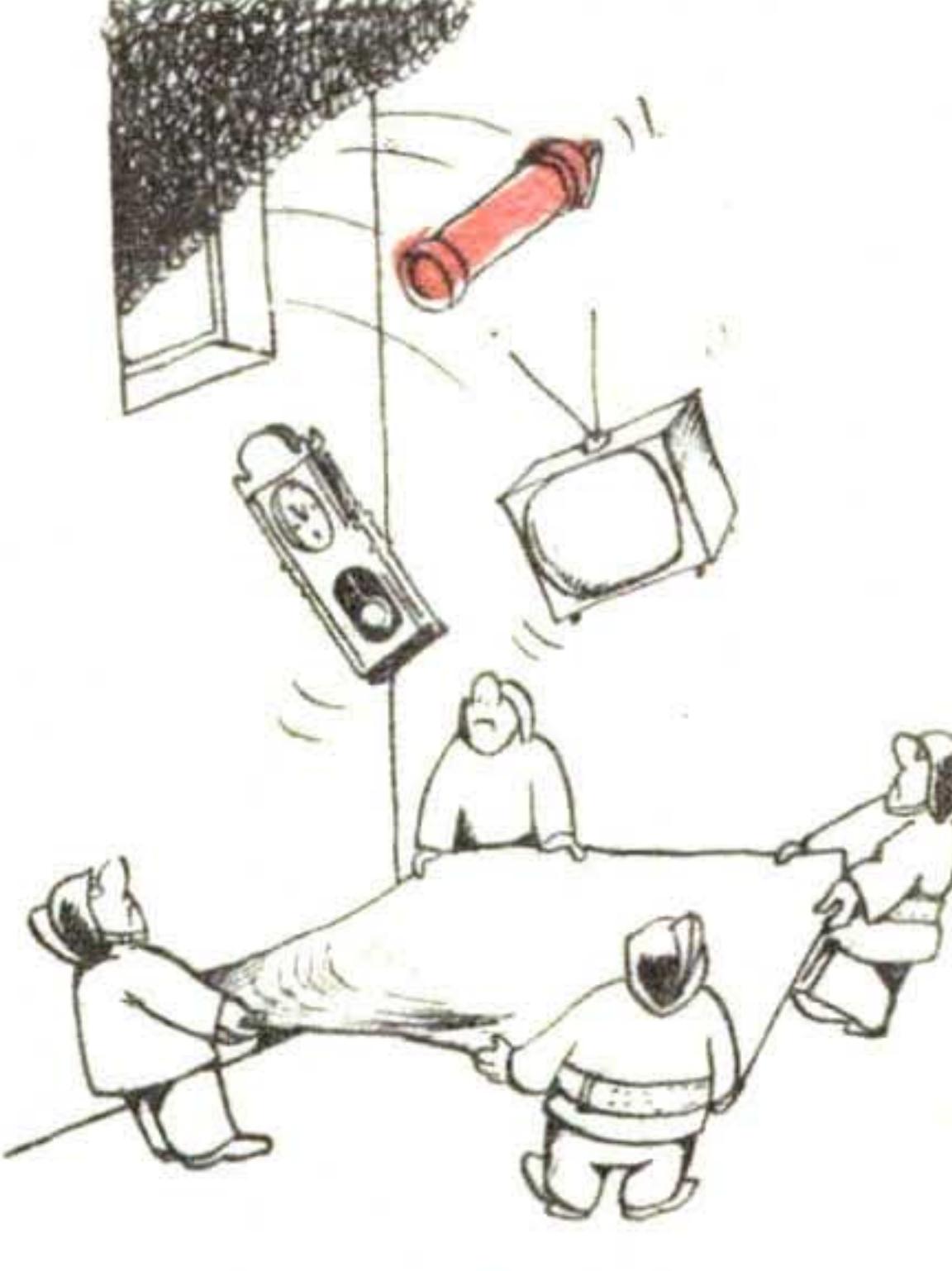
Без слів.

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

Без слів.

Мал. Т. ЮНАКА

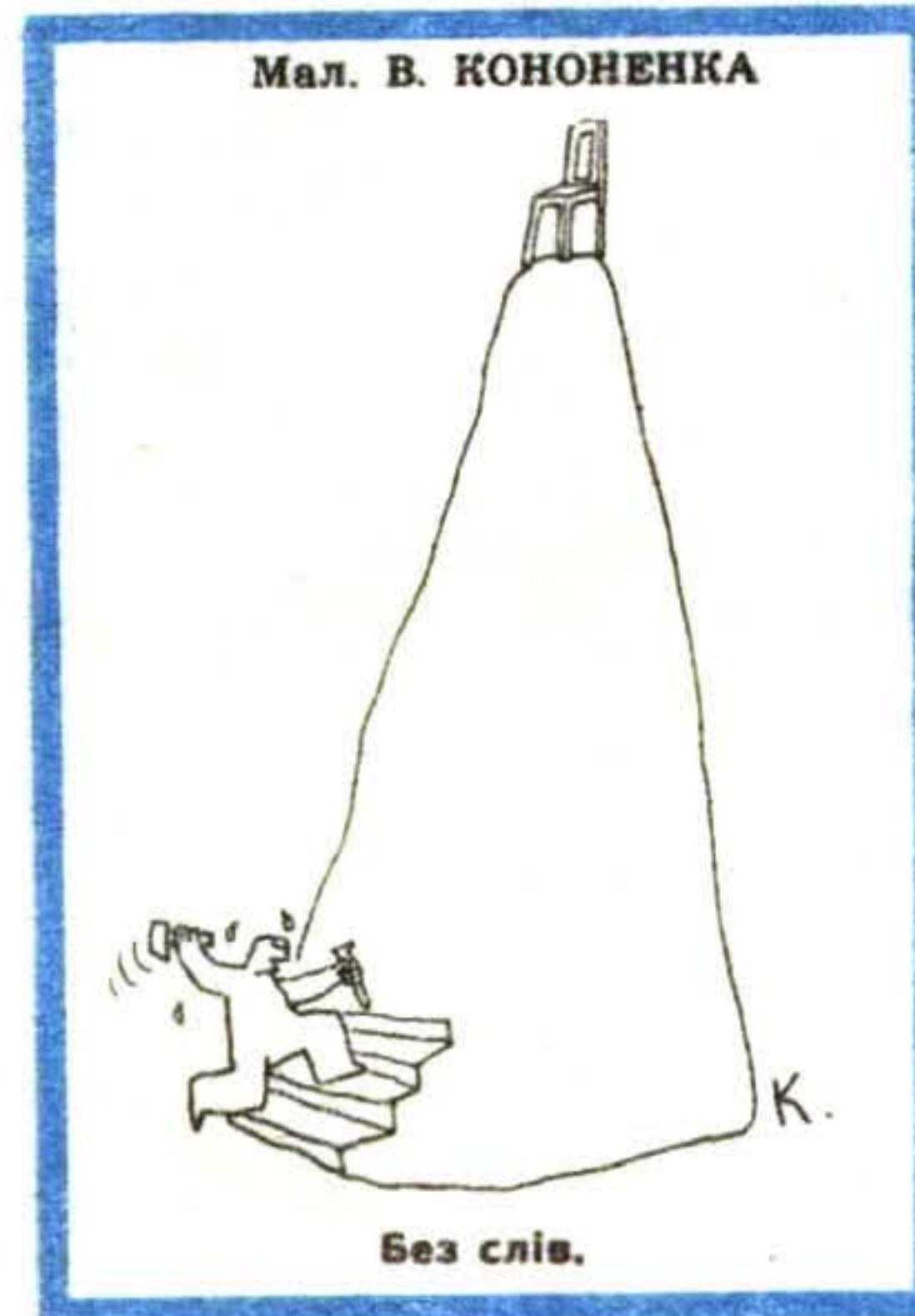

Без слів.

Мал. Є. МИЛУТКИ

Мал. В. КОНОНЕНКА

Без слів.

З олівцем по Первомайську

У міру того, як наш автобус наближався до Первомайського, у відчинене вікно усе гучніше й гучніше вривався шум моторів — тракторних, бульдозерних, краївських.

— Будують, — з гордістю і разом з тим ледве вловимою іронією кинув наш супутник, працівник місцевої газети «Вперед».

— Що будують? — переппитуємо.

— Та ж тваринницький комплекс. Нарешті запрацювали по-справжньому. І техніка знайшла, і робоча сила. А то кілька років тільки й робили замовники та будівельники, що сперечалися між собою, хто і за що повинен відповісти... — і по невеличкій паузі додав: — І все-таки комплекс будеться. І це добре. До речі, хочете, покажу вам, скільки й чого набудували в нашему селищі за останні роки?

І ось ми знайомимося з кримським районним центром — селищем Первомайським...

Збудовано тут справді багато: триповерхову лікарню з поліклінікою, у стільки ж поверхів середню школу № 2, торговельний центр, кілька дитячих комбінатів. Будинок побуту, чудову (без епітета тут не обйтись) й далі для робітників «Міжколгоспбуду» і т. д., і т. п.

А потім нам захотілося трохи відпочити від тривалого ходіння та гуркоту, що долина від вищезгаданого будівельного об'єкта.

— Ось тут ви й відпочинете, — сказав наш супутник, привівши нас на околицю селища, до якого пустырища, порослого вищоченими бур'янами, щедро всінняго якимось залязаччям, бетонними плитами.

— Будь ласка: це теплиця нашого-таки радгоспу імені 1 Травня. Точніше, тут шість років тому почали будувати теплицю та й кинули, бо замовник не зінав, що йому треба, а проектанти — як треба.. Отож кілька років тут ні стуку, ні грюку. Одне слово, можна чудесно відпочинти...

Притулок на ніч знайшли у робітничому гуртожитку (в місцевому готелі нам запропонували таку сиру і так розмальовану горизіннім грибком кімнату, що в ній поселятися хіба що слімакам та паякам)...

Наступного дня продовжували знайомство з селищем.

Скільки в ньому квітів! Особливо по вулицях Жовтневій та Комсомольській. І чи не найбільше з-поміж них троянд. Майже усюди: на вулицях, уздовж них — квітникові газони, у скверах — яскраві клумби. Скільки пахощів!

Що правда, різних... У самому центрі селища, з виходом на одну з його головних магістралей розкинула свої володіння свиноферма на тисячу голів — Первомайський відділок Сімферопольського радгоспу «Дуб-

ки». Та однієї ферми здавалося мало, і поруч з цією розташували ще одну — районної заготівельної контори. Уявляєте, який тепер «аромат» розноситься по селищі?

Десятою дорогою обходять первомайці свою лазню. Причина та ж сама: «пахощі», що постійно «прописалися» тут, у переповненому й відкритому на загальний огляд відстійникові, а простіше — примітивний ямі.

Поряд, через дорогу — ще одне «визначене» місце Первомайського — містечко атракціонів. Колись тут було і гамірно, і весело. Тепер пустка. Огорожа в багатьох місцях поламана й повалена; човники заіржавілі й продирявлени. Таке враження, наче кілька років тому тут пронеслась янась бура. Грибасті конини і мілі оленята, на потрих свого часу верхи каталися по карусельному колу дітлахі, валиються да попадо....

І це тому, що ось уже кілька років виришується питання: хто має бути хазяїном атракціонів — комбінат комунального господарства, на балансі якого був він з дня народження, чи районний відділ культури, нотрому намагаються передати його комуналінників і який уперто відмahuється від нього, як чорт від ладану...

Мовчать і мі не реагують також товариші з районного вузла зв'язку. Так само, як десятки телефонів на підприємствах, в організаціях і квартирах. Не кажемо вже про порожні телефонні будки, де у лише повиривано з «м'ясом» трубки, але у деяких зникли й самі аппарати.

Востаннє проіндикаємо вулицями Первомайського. «Жигулі» раз у раз підстрибулють на вибоїнах (пам'ять, яку регулярно залишають по собі комуналінники після ремонту водопроводу)... З обох боків за вікнами автомобіля пропливавши уже знайомі з нашою оповіді новобудови: прекрасний магазин «Техніка», якому можуть позадити не в одному великому місті; гастроном, що в ньому продається масло виробництва місцевого молокозаводу, відзначене державним знаком якості; ресторан, де вас смачно нагодують, а четверо оркестрантів, симпатичних хлопців, потішають ваш слух присменою, спокійною (не барабанно-оглушливою) музикою... І думаш про те, що Первомайське може стати зразковим селищем. Тільки ж говорить про це ще рано. Бо для цього треба ще добре попрацювати.

З олівцем подорожували, записували
і малювали В. КИРИЛЕНКО
та С. ГЕРАСИМЧУК.
Кримська область.

Дали перци!

Мал. Р. САХАЛТУЄВА

З колгоспу «Прікордонник» (Любомльський район Волинської області) до редакції надійшов лист, в якому писалося про непорядки в господарстві: порушення Статуту колгоспу, нестачі та марнотратство. З проханням перевірити факти Перець звернувся до начальника Волинського обласного управління сільського господарства І. Б. Сиротюка. Згодом тов. Сиротюк повідомив редакції, що у «Прікордоннику» проведено комплексно-документальну ревізію, яка встановила, що наведені у листі факти дійсно мали місце. Матеріали ревізії розглянуті і обговорено на зборах колгоспу та на засіданні бюро Любомльського районного партії.

За порушення Статуту колгоспу, фінансової дисципліни та марнотратство рішенням зборів уповноважених колгоспу «Прікордонник» звільнено від обов'язків головного бухгалтера колгоспу Роденчука М. В., головного економіста Хоміка Н. І., завкладом нафтопродуктів Гіля В. М. і комірника бригади № 1 Руденчука В. П., а на голову колгоспу Кудина В. Я. рішенням бюро районної партії накладено партійне стягнення. Матеріали ревізії передано до районної прокуратури.

— Таку суму з книжки знімаєте!
Мабуть, синові моторолер купуєте?
— Ні, джинси.

У місті Світловодську пожежників позбавили вогню.

Не в тому розумінні, що там повністю зникли пожежі. Ні, пожежі, на жаль, інколи виникають, і бійці міського загону професійної пожежної охорони, як тім і належить, мужньо борються з вогнем і перемагають.

Позбавили їх вогню в побутовому розумінні.

У кожній із трьох пожежних частин міста є по одній газовій плиті. На цих плитах бійці протягом останніх п'ятнадцяти років підігрівали собі під час цілодобових чергувань їжу і не підозрювали, що скромні двоконфоркові плити, підключенні до звичайних балонів із зрідженим газом, можуть стати причиною серйозних міжвідомчих чвар і навіть об'єктом адміністративної агресії.

Ті самі гості — в ту саму хату

Плита як фактор

Усе почалося з того, що дирекція учибового комітету Кіровоградського обласного управління житлово-комунального господарства вирішила організувати у Світловодську платні курси з 80-годинною програмою для осіб, відповідальних за газове господарство установ та організацій. Необхідність навчання не може викликати сумнівів: газ, як усім відомо, — штука небезпечна. Річ лише в тім, що, відповідно до програми, розробленої і затвердженої Міністерством житлово-комунального господарства, до таких тривалих заняття повинні зачутися представники організацій, де є газові котельні, газова апаратура, складні газові прилади.

А у Світловодську, як на те, немає жодної установи, котра б мала газову котельню чи якусь газову апаратуру. Найскладнішими приладами тут є ті ж таки побутові дво- та триконфоркові плити з балонами. Але, як теж відомо, для того, щоб, висловлюючись солідно, експлуатувати їх, досить короткого — до того ж безплатного — ін-

структажу, на кшталт того, який проходимо усіми, одержуючи нові газифіковані квартири. Між іншим, люди, відповідальні за безпечне газокористування в місцевих установах і організаціях — у тім числі й пожежних частинах, — свого часу пройшли такий інструктаж.

Однак товариши, котрим учибовий комітет доручив організовувати курси, вирішили будь-що провести заняття. Тим паче, що за них вони мали одержати плату. Ось так у поле зору головного інженера Світловодського міжрайонного управління газового господарства Надії Петрівни Мовчан та інспектора газотехнічної інспекції Івана Миколайовича Святця й потрапили плити пожежного загону. На першому етапі примусової організації курсів Н. П. Мовчан надіслала на-

зівників, для яких три плити пожежного загону чомусь стали фактором службового і особистого престижу. Начальник міжрайонного управління газового господарства О. В. Гіріч надіслав редакції гнівний лист, у якому затвердував і авторів замітки, і журнал за «необґрунтовану, претензійну» критику. Н. П. Мовчан створила спротивання, у котрому нічого конкретно не спростовувала, однаке дуже емоційно твердила, що на неї зведено наклеп. Шо ж до І. М. Святця, то він хоч нічого й не писав, але зате діяв. І діяв, треба сказати, ефективно. Він організував викрадення газових балонів із пожежних частин, щоб остаточно позбавити критиків вогню для підгрівання домашніх котлет.

Така бурхлива реакція на критику змусила редакцію відрядити на місце подій свого кореспондента. Разом із представником міськкому партії він пройшов слідами організаторів 80-годинних курсів і ще раз переконався у правильності постановки питання керівниками пожежного загону. Після чого — вже у Києві — попросив начальника управління кадрів і навчальних закладів Міністерства житлово-комунального господарства УРСР Б. Д. Мацегору та начальника республіканського об'єднання «Укргаз» М. В. Маяцька прокоментувати дані факти. Коментар виявився лаконічним і енергійним: «Усе це — місцева самодіяльність!»

Здавалось би, все ясно і зрозуміло. Проте керівники світловодського «Міжрайгазу» О. В. Гіріч і Н. П. Мовчан, а також інспектор І. М. Святць і тепер непохитно тримаються своєї точки зору. Вони твердо переконані, що їх вчинки є не виявом формально-бюрократичного, бездумного ставлення до справи, а яскравим свідченням чіткого виконання службового обов'язку. Як не прикро, але в облупралінні житлово-комунального господарства та обласній газотехнічній інспекції не визнали за потрібне роз'яснити своїм кадрам різницю між справжньою принциповістю та некритичною оцінкою своїх дій, хворобливим реагуванням на слушні зауваження преси.

Отож не лишається нічого іншого, як просити Міністерство житлово-комунального господарства організувати для цих товаришів спеціальні курси — не обов'язково платні, — на яких їм нагадали б форми і методи, а заразом і етичні правила адміністративної роботи.

Ось тут, можливо б, знадобилася, як мінімум, 80-годинна програма.

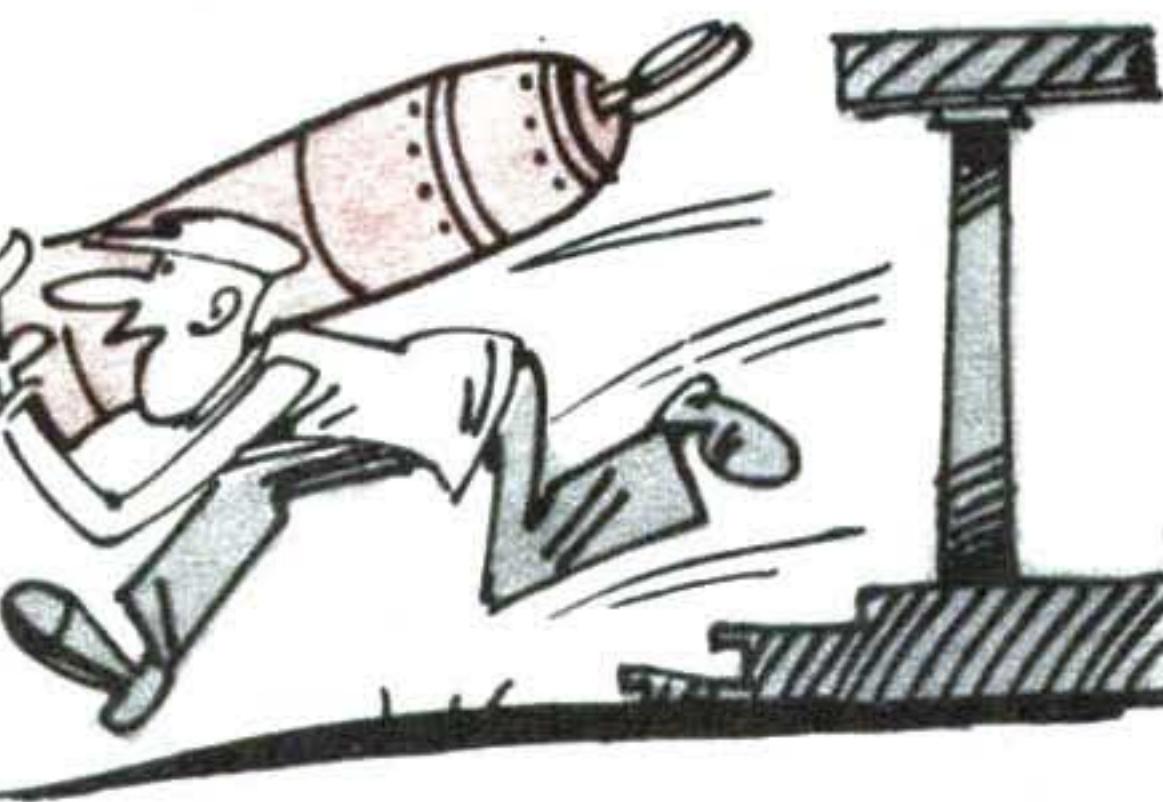
В. ЧЕПІГА.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— А ще кажуть, що гусак свині не товариш.

чальникові загону М. М. Дорофеєву ультимативного листа, в якому заявила, що в разі, якщо представники пожежних частин не пройдуть 80-годинної підготовки, газ їм видається не буде. Коли ж М. М. Дорофеєв цілком слушно відповів, що вважає подібну практику ненормальною, оскільки для підігрівання борщу та котлет зовсім не обов'язково відвідувати заняття з тривалим відривом од виробництва, та ще й вкладати за них із державної кишені чималі гроши, — до справи негайно підключився І. М. Святць. Він видав розпорядження припинити постачання газу пожежникам. Що тут же й було зроблено.

Після цього керівництво загону пожежної охорони звернулося до «Перця», внаслідок чого в десятому номері журналу за нинішній рік і вийшла замітка «Друже Перче», підписана т. Дорофеєвим і секретарем парторганізації загону т. Сивоконем.

Замітка страшенно обурila світловодських га-

БОРЩ ДЛЯ РЕКЛАМИ

УСМІШКА

Бач, який хитріший: «Кицулю, обідати не прийду, а на підвечірок навари, рибонько, борщику з квасолько...» Знову м'ясо в газету загорнув, спробуй повідривати ті оголошення... Читаю одне:

«Овочевий магазин номер сім виконує замовлення на продуктові товари з доставкою додому. Дзвонити...»

Ой, а чи ж є капуста до борщу? Чудово, можна замовити! Алло! Магазин номер сім? Ви приймаєте замовлення з доставкою додому? Як що? Я хочу замовити капусту, буряків, цибулі кілограмів зо два.. Привезете? Чекати?

...Алло! Овочевий? Я вранці замовляла у вас овочі з доставкою, а вже обідня пора... Привезуть? Чекати?

...А, це ти... Привіт, котику, щось сьогодні рано з роботи... Не обідав, борщику захотів... Слухай, чоловіче, сьомий магазин твоєму торгові підпорядкований? Що таке? Та нічого особливого... Крім того, що в цьому магазині я по оголошенню замовила овочі з доставкою додому. Оголошення, кажеш, для реклами? Але ж мені відповіли: «Чекайте, привезуть». Дивлячись, з якою інтонацією? Що ти сказав? Хочеш істи? Борщи давати? А чого ти нервуюш? Наварила, іж. Тільки зроби послугу, рідненький, сходи на кухню, там, у каструлі, сам собі насип... Що? Каструля порожня! Де борщ? Так я тільки рекламую, наче борщ варила, а я його не варила... I взагалі, потрібно слухати, з якою інтонацією сказано: «Наварила Іж!»

Неля КАСЯНЧУК.

м. Бориспіль
Київської області

НЕ та атмосфера

(Лист інопланетника до землянина)

Дорогий друже Петре!

Пишу, але не знаю, чи дійде ця моя вісточка до тебе. Ти, мабуть, сушки собі голову, куди це я запрапастився. Отож повідомляю: пришельці з космосу забрали мене на свою «тарілку» й вивезли з собою. Дякую жінці, що вона тоді потягла тебе зі скверика додому, бо інакше був би ти тут. Я, як завжди, напівлежав собі на лавочці, нікого не чіпав. Та раптом хтось почав мене торсати, ляскати по обличчю. Я розплющив очі й побачив біля себе якихось дивних істот у білому.

Неподалік стояла «тарілка», вже заведена. Я хотів був щось сказати, як вони підхопили мене за руки-ноги й понесли. І тут мені знову пам'ять одібрало...

Коли отямився, нічого не міг утворити. Спитав: «Де я?» Кажуть (по-нашому): «На іншій планеті». І справді: тут багато такого, що зовсім не схоже на наше земне життя. Планета ця невелика, вся муром обгороджена. Її мешканці ходять у всьому білому, а мене одягли в якийсь смугастий балахон — мабуть, щоб легше було од своїх відрізниць. Виходити за мур не можна, бо там уже відкритий космос — так пояснив один із іхніх. Що характерно: нема жодного магазину чи кіоску. Хоч куди поткнешся — скрізь написано: «Кабінет». Пам'ятаєш, ми пили вино з такою назвою. Микола-аристократ з другого під'їзду пріпер.

І ще мене вразила гостинність тутешніх жителів. Коли я оговтався, завели до одного з таких кабінетів. Тут я, Петю, пошкодував, що тебе не було поруч. Уявляєш: стіл, метрів зо три, і весь заставлений пляшками, причому нашими — і «Екстра», і «Чернігівська», і «Сибірська», і «Житомирська», і навіть «Горілка з перцем» (я подумав: оце через те у нас її тепер не знайдеш — усю сюди вивозять). Тут же огірочки малосольні і — не повіриш — банка розсолу. Ну, я розхвилювався. Рука було сама до кишени смикнулася, а кишень у тому балахоні чортма. А вони чимно так, лагідно кажуть, причому знову по-нашому: «Не турбуйтесь, у нас безкоштовно, пийте, скільки душа приєме». От, думаю, живутъ! Я два фужери одним духом ковтнув — спочатку «Екстра», а потім з перцем. І питаю: «А шмурдяка у вас часом нема?» Що тут скoїлося! Вони оточили мене, всі з блокнотами. Просяють: «Поясніть, будь ласка, що це таке «шмурдяк». Е-е, думаю, хоч і подейкують, що ви вище за розвитком од нас, а, виходить, теж не все знаєте. Я їм розглумачив: шмурдяк — це загальна назва всіх дешевих вин на Землі: «Білого міцного», «Плодоягідного», «Лиманського» і так далі. Вони аж язиками прицмокували — сподобалося, видать. І відтоді мене тільки так і кличуть: «Федір Шмурдяк, у кабінет такий-то».

Але, дорогий Петю, не пішло мені тоді це питво. Як почало нудити — душу вивертало кілька днів. І досі гикаю. Це, видно, у мене організм важко пристосовується до нових умов — у них тут, як мені сказали, зовсім інша атмосфера.

І ще одним спостереженням хочу поділитися з тобою. Про нас у конторі що казали? Казали, що ми і сякі-такі, і перетакі. А тут, коли обстежили мене, одностайно заявили: прогресуючий. Так що не такі ми вже й погані, як на Землі про нас думаютъ.

На цьому буду кінчати. Скучив я за тобою, друже, і навіть за жінкою. Все ж таки вдома краще. Любі, Петю, нашу Землю й не тиняйся по скверах п'яній, бо, дивись, і ти сюди втрашиш. А тут, як я уже згадував, атмосфера така, що питво не йде.

Твій друг Федір.

P. S. Оце тільки-но дізнався, як називається ця планета: Глеваха*.

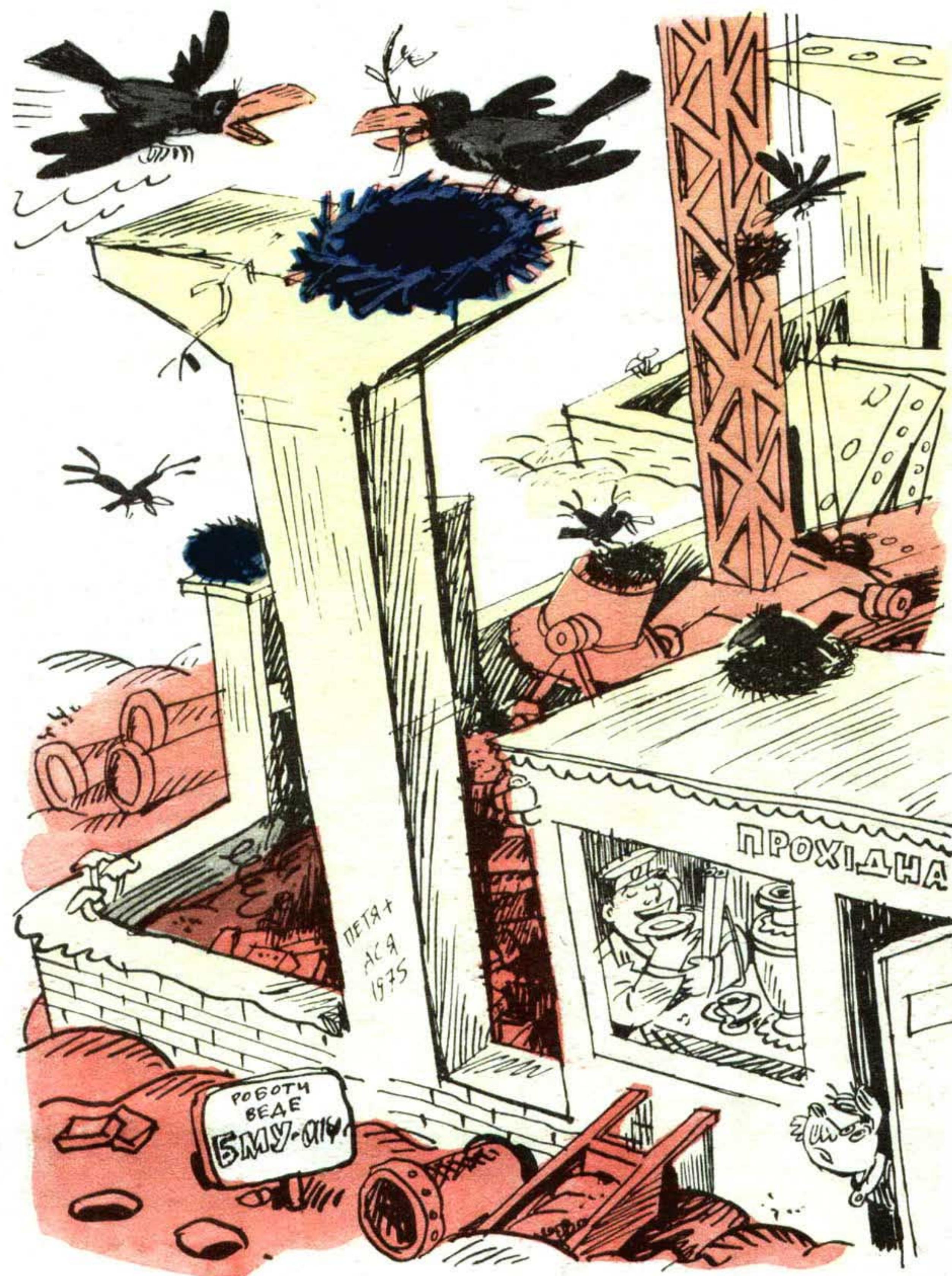
Листа Федора Шмурдяка передав до редакції Анатолій ШЕВЧЕНКО.

* Глеваха — селище під Києвом, де міститься лікарня для алкоголіків.

ДІАЛОГ НА ЗАМОРОЖЕНИЙ БУДОВІ

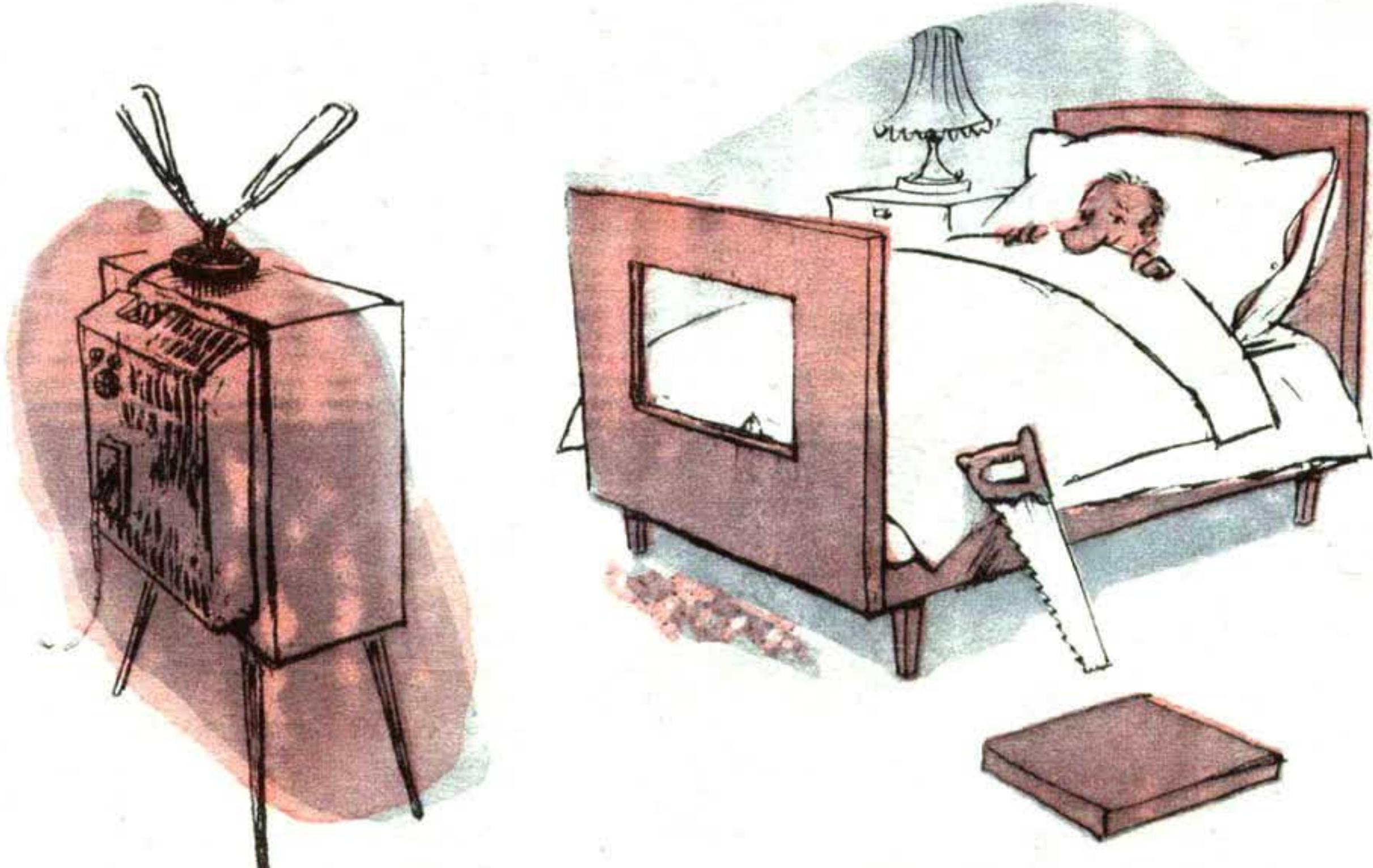
Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

— Даремно ти гніздо ремонтуєш — це ж пусковий об'єкт.

— Е, з усього видно, що тут нам ще жити-поживати і воронят наживати.

Мал. В. ГОРВАЧОВА

Без слів.

ДЕЩО ПРО КОЛЬОРИ І НАЗВИ

На початку цьогорічного літнього сезону в англійському курортному містечку Брайтоні зібралося вищукане товариство: з сусіднього Лондона розкішними «роллс-роясами» примчали можновладні промисловці та банкіри; морськими і повітряними лайнерах прибули не менш можновладні пани із Нью-Йорка й Токіо, Парижа й Рима, Мадриді й Мюнхена, і навіть із південнокорейського Сеула й тайванської столиці Тайбэя.

Окрім цього панства, яке в газетних повідомленнях іменувалося «представниками ділового світу», прибули в Брайтон і представники іншого, але теж цілком визначеного світу. Так, із Лондона приїхав неабиякий майстер політичних провокацій і диверсій, генерал у відставці, такий собі Ле Бейллі; з Мюнхена поспішив туди рицар отруйного пера, видавець неонацистської газетки «Дойче національ-цайтунг» і запеклого антикомуністичного журналу «Национ Ойропа» Гергад Фрей; з інших близьких і далеких місцин примчалися гідні колеги і цього Фрея, і отого Ле Бейллі — досвідчені сіячі блекоти на малопочесні ниви антикомунізму, ватажки усіляких найреакційніших об'єднань з різними назвами і просто без назв.

Що ж їх усіх привело в Брайтон? Бажання поніжитися під сонечком чи на знаменитому тутешньому пляжі? Чи, може, нагальна потреба підрихтувати своє здоров'я?

Ні, не сонечко, не морські хвилі привели у Брайтон цю колоритну компанію з різних континентів. Та й не поради лікарів випадково звели докупи те курортне товариство, хоч, коли вже точно казати, то на отв брайтонське збіговиско привела їх усіх хронічна хвороба — черговий приступ шаленого антикомунізму: зібралися вони, щоб обговорити плани, як виплодити на світ більш іще одну міжнародну антикомуністичну організацію.

Плані ці виклав перед своїми однодумцями головний доповідач, згадуваний уже відставний генерал-розвідник Ле Бейллі. Імення цьому спільному дитятку підібрали досить оригінальне: «Синій хрест свободи».

Отож, насамперед — про назву.

Щодо «свободи», то тут, звісно, нічого нового і дивного немає: ці пани до будь-чого готові ту «свободу» приліпiti, аби про людське око продемонструвати своє убогівство за неї. Та й коли про хрест ідеться, то й тут усе зрозуміло — подібні лукави діяння не вперше святим хрестом осіняються. А от «синій» — то, здавалося б, уже щось нове і навіть загадкове.

Різні думки та припущення висловлювалися з приводу того кольору — мовляв, і те, і се, і он що він має собою символізувати. А от газета «Морнінг стар» висловила зовсім відмінну від інших і до того ж найслушнішу думку. Ніякого синевого кольору, зауважує газета, тут нема, бо ж справжній колір того «хреста свободи» — виразно

СТИЛЬ ШЛЮБНОГО ОГОЛОШЕННЯ

У розділі «Шлюбний ринок» однієї газети у Базелі [Швейцарія] з'явилося таке оголошення: «Півень 62 років шукає веселу курку. Наявність курчат не завадить будуванню спільного гнізда».

ДІЯВОВИЙ КОНТРОЛЬ

Комісія по контролю над квартирною платою у штаті Небраска [США] змушена була шукати нове приміщення для свого бюро. Справа в тім, що власник будинку, в якому містилося бюро, настільки збільшив орендну плату, що воно мусило або прохати додаткових асигнувань на своє існування, або шукати дешевшого приміщення.

ПОРАДА ЛІКАРЯ

У рекламному проспекті Psychoanalytic Institute в Кортленді [штат Нью-Йорк] написано таке: «Якщо вас мучить астма, ви повинні уникати будь-якого хвилювання. Перш за все, менше зустрічайтесь зі своїми родичами».

«Нинішній зовнішньополітичний курс пекінського керівництва являє собою не що інше, як довершений зразок великороджавності і гегемонізму». (З газет).

Мал. В. ЧМИРЬОВА

Гегемонізм.

будучи, у подібних випадках не вельми поспішають широко відкривати свої гаманці. Ім недвізначно пригрозили натяком, що хто, мовляв, не з нами, той — проти нас. Словом, і тут повіяло смородом коричневої чуми.

Отже, з кольорами дещо з'ясувалося. Виходить, що в підфарбованому «хресті» нічого загадкового нема: мовиться «синій», а насправді — коричневий; а насправді — улюблений колір шанувальників горезвісного хреста гакуватого, добре знаного всім ішце під назвою фашистської свастики. Сьогодні — це колір того резерву реакції, до якого при скруті щоразу звертаються по допомогу сучасні мракобіси. А що при цьому вони прикриваються благозвучними назвами і невинними ніжними кольорами, — так це уже мало кого може ввести в оману.

Я. ВАЛАХ.

НОТАТИКИ ПРО ТХНІ ПОРЯДКИ

Ось вам одне запитання: скільки гітлерівських злочинців перебуває на державній службі у Сполучених Штатах?

Дивне, скажете, запитання? Е, ні! При наймні така обізнана у подібних справах особа, як колишній шеф Центрального розвідувального управління США Ульям Колбі, твердить, що, обіймаючи цю посаду, він достеменно зізнав точну цифру — 94 (дев'яносто чотири). Одні з них знайшли собі тепленькі місця в ЦРУ, частина була заангажована іншим вінштінським відомством — Федеральним бюро розслідувань, тобто американською охранкою.

Ульямові Колбі — що? Він тепер у відставці! А от його наступників, шефові ЦРУ адміралові С. Тернеру сутужно довелося: журналісти накинулися на нього із запитаннями: правду сказав Колбі, чи ні? І сяк, і так викручувався адмірал, але спробувати геть усе не наважився. Гнівно звинувачивши свого попередника в перебільшенні, він заходився, як сам сказав, «уточнювати». Через який час і «уточнив». За словами адмірала, дев'яносто чотири — то вигадка Колбі, сам він нарахував їх не більше півсотні. А то ж, бачите, така мізерія, що й уваги не варта. Та й взагалі, не такі

вже вони й великі воєнні злочинці, так собі, звичайнісінькі колишні есесівці.

До речі, колишній шеф ЦРУ Ульям Колбі теж не називає тих гітлерівських зарізяк воєнними злочинцями — він іменує їх фахівцями. А його наступник не тільки кількість тих дорогоцінних «фахівців», а й іще одну детальку «уточнив»: адмірал запевнив, що служба в Сполучених Штатах перетворила їх на завзятих демократів.

Ну, тут, думається, уже й уточнюють нічого, скажемо тільки таке: історійка ця — іще один штрих, який уточнює суть хваленої заокеанської демократії.

Не з Марком Зісманом, звичайно, з Марком Твеном. Зустрілися, те-се, він страшенно зрадів, мене побачивши, обнімає, цілує, руку тисне, трясе, можна сказати, руку мало з плеча не висмикне.

Каже:

— Колю! Старик! Скільки літ, скільки зим! Який я радий, що тебе побачив! Ти собі уявити не можеш, який я радий. Читаю, брате Колю, все читаю, тобою написане, і, знаєш, пощирому тобі заздрю! Який талант, як воно в тебе здоровово виходить! Читав оту твою гуморесочку в «Перці»...

— Яку?

— Та яка різниця, яку? Вони всі в тебе геніальні! Як близькуче, як дотепно, як талановито написано! І де ти тільки тих сюжетиків набираєш? Або ота твоя гумореска, що у «Вечірці» друкувалася, то ж — шедевр!

— Котра?

— Яка різниця котра? Вони всі шедеври, всі геніальні! Ех, заздрю я тобі, Колю! Мені б твій талант...

Знаєте, мені його якось аж трохи шкода стало, тим більше, що він письменник досить таки обдарований.

Кажу:

— Не прибідняйся, Марку, ти, старик, теж молодець! І в тебе є вдалі речі. От візьмімо хоча б цю... як вона? Ну, ту, де ти пишеш, як редактував сільгоспгазету, як у тебе там груші на вербі росли...

— Та не груші і не на вербі, там про диню йшлося...

— Може бути, може бути. Знаєте, я неуважно читав. Або ця, є ще в тебе непогана гумореска, як вона... Ну, та, де про жабу пишеться. Ну, про ту жабу, що здоровово стрибала доти, доки її черево широтом не напакували...

— А-а-а! «Жаба з Клівленду, що стрибала»! Дрібнотем'я, старик, страхеніе дрібнотем'я.

— Нічого, нічого, Марку, випишешся! Обдарування в тебе є. Не таке, звичайно, як у мене, але є. Пиши, виробляй, Марку, стиль, дивись — і випишешся! Спочатку в колективний збірничок можна буде відібрать дещо, у «Молоді», здається, щось таке упорядковується, можу словечко закинути...

— Ой, Колю, буду тобі безмежно вдячний!

— Нічого, Марку, нічого! Ти, головне, пиши, дивись — і книжечка вийде!

— Куди вже мені! Знаєш, я як твою чергову гумореску прочитаю, так у мене й руки опускаються. Думаю собі: «Що я після Колі можу нового в гумористиці сказати?»

— Нічого, Марку, нічого, скажеш! Ти більше працюй над собою. Мене читаєш — це добре! Це тобі в роботі допоможе. Читай, Марку, читай мої гуморески, вччись майстерності, і все буде о'кей! Так, здається, кажуть у тебе на батьківщині?

— Так то воно так, але, мабуть, з гуморесками пора мені «з'язувати». Може, романя якого напишу... Знаєш, навіть назву придумав: «Янкі при дворі короля Артура».

— Ну... що я тобі можу сказати? Спробуй, звичайно, свої сили, але з гуморесками, Марку, не поривай.

— Не кажи, Колю, й не говори! Після тебе мені в цьому жанрі нічого робити.

— Дивись, тобі видніше.

— Для «Веселки» хочу щось дати. Про двох хлопчиків. Одного звати Том Сойер, другого — Гек Фінн.

— Не розкидайся, Марку, не поривай з гуморесками.

— Ні, Колю, кажу ж — після тебе мені в цьому жанрі нічого робити. Розумієш — починаю своє щось писати, а мене тягне твое читати! Починаю — перо з рук випадає. Не втну я так, як ти, ой, не втну!

Ну, я вівчило промовчав. Не став навіть старика втішати, щоб ще більше його не травмувати. Постояли, покурили. Я — сигарету, він — сигару. Потім він помітив, що я делікатно на годинника поглядаю. Як делікатна людина, інтелігентна, вихована, почав очима урну шукати, куди б недопалок сигари викинути. Питає:

— Ти, Колю, кудись поспішаєш? Пробач, старик, я тебе затримую, я й так у тебе стільки дорогоцінного чаю забрав...

— Та оце хочу на вокзал доскочити.

— А що, «Еней» хіба на ремонті?

— Не в тім суть. Розумієш, маю двох славних хлопців зустріти. Вони в Чопі у один вагон сідають, прибувають поїздом «Чоп—Москва». Один іде з Праги, другий — з Белграда. Ти їх не знаєш, і вони тебе навряд чи знають, не читали, мабуть, тебе. Ти вже пробач, старик, тут таке діло. А я з ними — нерозлійвода! Бронек і Славко. Отакі-о хлопці! — задер я вертикально дотори величного пальця, щоб Марко зрозумів, що то за хлопці.

Шкода, скажу вам по совісті, мені Марка стало самого на вулиці залишати, кажу йому:

— Поїхали, Марку, зі мною на вокзал, з хлопцями тебе познайомлю. Вони тебе навряд чи знають, але ти їхнє дещо мав би читати. Як-не-як, свої хлопці, обидва гумористи.

— Я, Колю, — каже Марко, — окрім тебе, нікого не читаю.

Ну, приїхали на вокзал, тут якраз поїзд прибуває, з вагона № 7 вибігають Бронек і Славик та буквально душать мене в обіймах. А Марко стіть остронь, з ноги на ногу перемінається, ніяковіс. Тут я спохватився, кажу:

— Знайомтесь, хлопці! Це — Марк Твен. Теж гуморески пише. — Бачу по їхніх очах — нічого тім це ім'я не каже. Але хлопці вівчливі (європейського виховання), капелюхи познімали, відрекомендовуються:

— Ярослав Гашек.

— Дуже приємно. Марк Твен.

— Дуже приємно.

— Браніслав Нушич.

— Дуже приємно. Марк Твен.

— Ну от, — кажу, — хлопці, і познайомилися! Ходімо!

Далі, вже за столом, Марко начебто трохи освоївся, вже не так ніяковів. Славко мені каже:

— О, Колю, мало не забув! Карел тобі привіт передавав...

— Чапек?

— Еге. На вокзал у Празі прибіг, захекався, каже: «Ти, Ярославе, останню Колину гумореску читав?» Читав, кажу. «Правда ж, здоровово Коля пише!» Господи, Кареле, кажу я Чапекові, та у мене всі Колині збірки — настільні книги. Я іншим разом Колею як зачитаюсь, так і забуваю, що мені треба Швейка дописувати...

— Пиши, Славко, пиши, у тебе теж нічого виходить. А Карел як там?

— Та він від останньої твоєї гуморески ніяк до тими прийти не може, каже: «Є у мене «Оповідання з однієї кишені», є у мене «Оповідання з другої кишені», але такі оповідання, як Коля пише, ні в яку кишеню не влізуть, дуже вже вони грандіозні! Талантище у Колі!»

Я людина скромна, мені навіть ніяко стало, тим паче, що Марко у нашій компанії зітнівся, якось «злиняв». А я, щоб розмову на інше перевести, запропонував:

— Наливайте, хлопці, та закусуйте!

Ага, забув вам сказати: Славко з Праги цілій ящик пива «Сенатор» притараставил, а бронек не забув з Белграда «Винъяку» кілька пляшок прихопити. Було що випити і чим за-

кусити. От тільки не подобалось мені, що Марко такий чудовий «Винъяк» «Березівською» розбавляв, псуває продукт. Але так уже в них, у американців заведено. Вони й те сказати — хто я може п'є і хто як уміє, так і пише.

Я б вам іще багато чого цікавого розповів, так треба бігти у видавництво рукописи читати...

Прибіг. Сів. Читаю. Телефон — др-р-р-р!

— Алло, Колю? Здоров, старик. Я тобі з Ірпеня дзвоню. Я тут у будинку творчості. Катаю, брат, другу частину романюки...

Знаю, хто дзвонить, знаю, що другу частину романюки катає. Мені б та не знати — дві різко негативні рецензії, закриті, правда, рецензії на першу частину його романюки вже в моєму столі лежать.

— Алло, Колю! Ти мене добре чуєш, бо я тебе щось поганенько. Телефони у нас, господи прости...

Чути й справді паршивенько, раз за разом у трубці щось пищить, тріщити і навіть скавчить.

— Колю, зі мною поруч, знаєш, хто живе? Сам... (тріск у трубці). Він як почув, що я в Ірпінь іду, бігцем побіг у Літфонд по путівку. І директора суворо попередив, щоб ми з ним в одному корпуслі жили і щоб кімнати поруч. Він мене страшенно любить і від моєї творчості в захопленні. Каже, що сам... (тріск і скавчання в трубці) від моого стилю в захваті. Він тут теж з нами, щось пише. Я йому вчора два свої розділи дав прочитати, так він такий вражений був, що перо відклав, свою роботу полишив, навіть на обід не прийшов, цілій день понад берегом ходив, камінчики в Ірпінь кидав, дивився на кола, що на воді розпливаються, і все думав, думав... От, брат, як писати треба! Сам... (тріск у трубці) своє відклав і наді мною написаним думав!

Далі в трубці вже так тріщало, що я нічого більше не розчув і собі задумався: «Чи там у Ірпіні «Анна Кареніна» не пишеться, чи «Ідіот» не витанцюється...»

Микола БІЛКУН.

Мал. А. БОРДУНІСА

— Вітка позеленіє від заздрощів, коли дізнається, що мене лупцювали імпортним паском.

ЧОМУ ПЛАКАВ ПЛЮЩИК?

Не любить Богдасик осені. Скрізь мокро, калюжі. А мама хоч і примушує гумові чобітки взувати, але в калюжі хлюпатись не дозволяє. Ну, а коли надворі дощик, то і взагалі гуляти не пускає. А це вже нікуди не годиться.

— Мамо, — дивується Богдасик, — а звідки ти знаєш, що сьогодні буде дощ? Ти ж радіо не слухала?

— А мені плющик сказав, — відповідає мама.

— Хіба він уміє говорити?

— А ось ходім, покажу, — і мама підвела Богдасика до вазона з красивими лискучими листочками. — Бачиш: на листочках краплинки. Так і знай — якщо плющик плаче, значить, буде дощ.

Богдасик дуже любить цей вазончик. Адже він росте так само швидко, як і Богдас. Але чому ж плющик плаче? Хто його скривдив?

«Мабуть, йому сумно», — думає Богдасик. — «Мені теж буває сумно, коли мама не пускає під дощем гуляти. От він і плаче, а хмарки дивляться на нього і собі починають плакати».

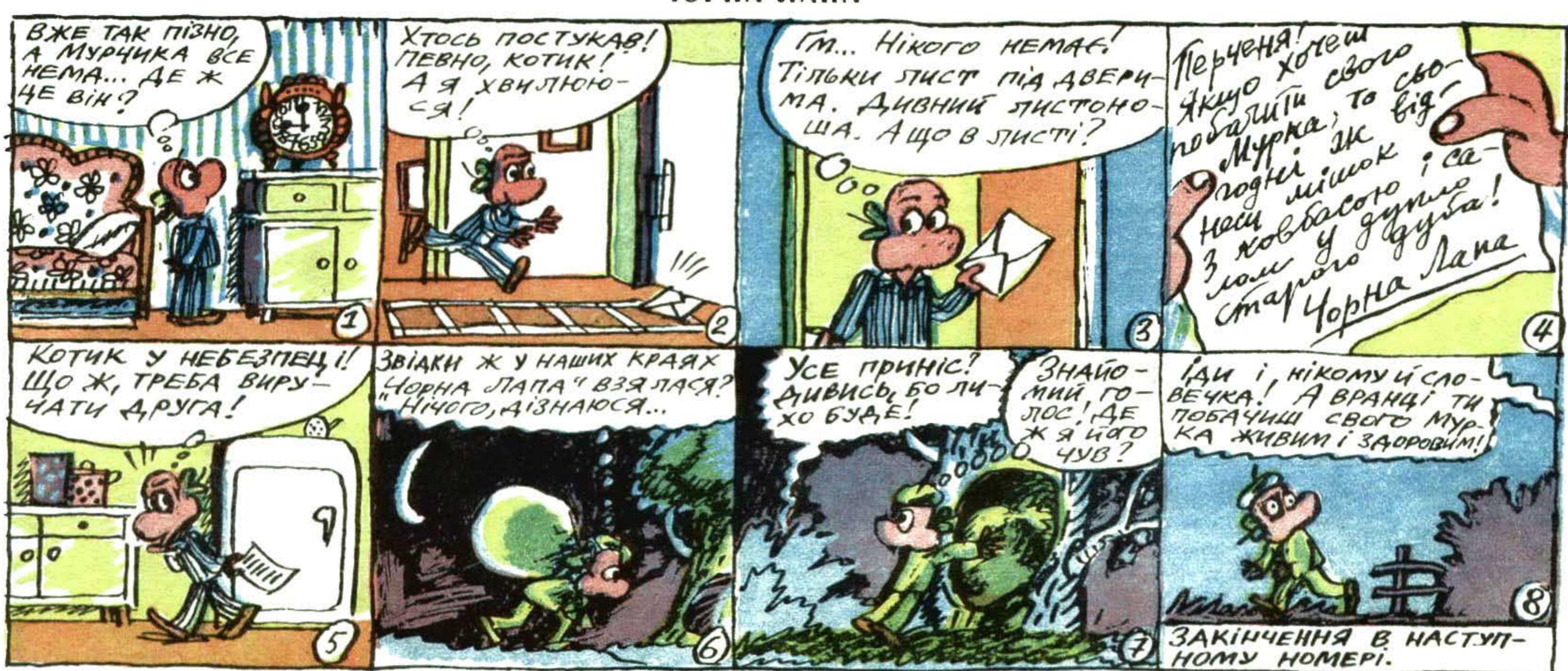
Наступного дня була неділя. Богдасик умився, почистив зубки, а тоді набрав у чашечку води і пішов поливати плющика. Він набрав водички повен рот і поблизкав на зелені листочки.

— Плющику, це щоб ти не плаував. Я ще тобі дощик зроблю, тільки ти не плач. Я не хочу, щоб сьогодні дощик ішов.

Дощу не було. Зате випав перший сніжок, і почалася зима.

Наталя КУЛИК.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

ГАВ НЕ ЛОВИТЬ

Учитель Колі раз сказав:

— Кінчай, Шевчук, ловити гав!

— Та що ви! — Коля

відповів.

Я не ловлю, я друг птахів.

То тітчин Гапчин кіт Пушок

Весь час полює на пташок!

Іван ТАТАРЕНКО,
учень 2 класу.

ДІДІВ «ПРИВІТ»

Жарт

Дід провідує онука —

Має звичку вже таку:

Він цукерок повні руки

Насипа завжди Сашку.

Хлопця балує, мов принца.

А як сам не зайде дід —

Передасть, бува, гостинця

Й скаже:

— Внуchkovi — привіт!..

Якось мати похвалилась,

Сумку ставлячи важку:

— Біля пошти з дідом

стрілася:

Передав привіт Сашку.

В малюка одне на думці.

Та хоч рився, наче кріт,

Не знайшов цукерок в сумці.

Дметься:

— Де ж він, той «привіт»?..

Володимир ЧУБЕНКО.

НЕ ОБРИВАВ

Юрка до себе

Тато підізвав.

— Сусіди

скаржаться:

Ти груші обірвав.

— Не вірте, тату! —

Син заголосив. —

Я груш не обривав...

Я обтрусив.

Василь ШАРОЙКО.

ОБГОРОДИЛИ

Два цапочки

Рано встали

Город городити,

Щоб в капусту

Зайці хитрі

Не могли ходити.

Городили,

городили —

Аж, бідаки, впріли.

Коли глядь —

Нема капусти,

Бо самі ж і з'їли.

ЗАДОВОЛЕНИЙ

Дуже біг

Носоріг

І зламав

Собі ріг.

Каке всім,

Ніби він

Задоволений

Кросом:

Mіг забитись

На смерть,

А залишився

З носом.

Василь ВОЙТОВИЧ.

ЛІКУВАННЯ ГУРКОТОМ

— А ви цигарку запаліть, кажуть, допомагає, — простягнув пачку «Біломора» чоловік з вусиками, розглядаючи мою опухлу щоку.

— Аналгінчик на зуб покладіть, біль як рукою зніме, — порадила тітка з кошиками.

— Пробував — не допомагає, — простогнав я.

— І не допоможе, — махнув рукою дідусь, який сидів на лавочці навпроти. — Єдиний спосіб втихомирити вашого зуба — гуркотом.

— Як? — майже вигукнув я.

— Гуркотом, — повторив він. — До речі, це недалеко від вокзалу — в обласній лікарні.

Я був згоден на будь-яку екзекуцію і через кілька хвилин розмовляв з хворими, які прогулювалися біля входу до Сумської обласної лікарні.

— Це правда, що тут лікують звуками?

— Ага! Печінку — гуркотом автобусів, нирки — гуркотом грузовиків, склероз — гуркотом мотоциклів, — засміялися вони.

— Ти бач, який стрібок уперед медицина зробила! — захоплено вигукнув я, і за кілька хвилин сидів перед головним лікарем Іриною Костянтинівною Єгоровою.

— У мене зуб... — коротко проінформував я її. — А у вас, чув, гуркотом лікують...

— Хто це вам таке сказав?

— Усі кажуть, — ухилився я від конкретної відповіді.

— Навпаки, гуркіт дуже заважає нам, — важко зітхнула вона, — хворим потрібен спокій...

— То ѹ що ж?

— Це раніше у нас було тихо. Уявляєте, за вікном солов'ї співали, білки радували око. А після того, як зробили в нашому місті об'їзну дорогу, майже весь автотранспорт з траси Харків — Київ повз нашу лікарню проходить. З усіх боків гуркоче. Шум, який стойть майже цілодобово, набагато перевищує допустиму норму. Я вже не кажу про чистоту повітря. Буває, що й операції доводиться відкладати. Герметичність наших вікон не розрахована на таку забруднену атмосферу...

Ірина Костянтинівна ще про щось розповідала, але я вже не чув. У моїх вухах гуркотіло, піпікало, деренчало, скретало, чмихало... Я вибачився і помчав на вокзал.

Дідусь, який радив з'їздити до лікарні, сидів на тому ж місці.

— Як вам не соромно обманювати народ! — випалив я.

— А що, не допомого? — здивувався він.

І тільки тепер я згадав про свій зуб. Він не болів. Вуха боліли, а зуб — ні...

— А я що казав? Там варто півдня посидіти — і забуваєш, що в тебе за болючка була. Думаеш тільки: і коли той шум хоч на хвилину припиниться, — мовив дідусь, сумно дивлячись вслід колоні «КрАЗів», що гуркотіла в напрямку обласної лікарні.

М. ПРУДНИК.

м. Суми.

— Менше паліть, товариші, а то в сусідніх з нашим інститутом будинках скаржаться на велику задимленість повітря.

ЗАГАДКОВІ ЗНАКИ

П'ятнадцятирічного Євгена Іванського, що проживає у м. Львові по вулиці Утіхи, 27, важко чим-небудь здивувати.

І все ж, саме в день народження Євген був дуже вражений, коли одержав на своє ім'я художній телеграмний бланк, заповнений рядками загадкових знаків.

Хлопець гортав словники багатьох іноземних мов, та в них не знайшов бодай слова, подібного до того, що на бланку. Тоді він звернувся до працівників, які мають справу з електро-обчислювальними машинами. Але й ті руками розвели.

Ясність внесли родичі. Виявляється, що вони дали племінникові телеграму із 45-го відділення зв'язку, що на проспекті Ленінського комсомолу, 43.

У перекладі на нашу мову текст телеграми звучить так: «Поздоровляємо днем народження. Всього найкращого у житті. Словення всіх мрій. Успіхів у навчанні. Багато радощів для батьків».

Працівники ж телеграфу зашифрували цей текст і подали іменинникові бланк з отакими знаками:

383, 921 АЕМО DNEM NARODVENNO WSXOGO NAJRK AЩ 9Ш9 7-8 I SPOWNENNO WSI H VANANX I MRI I USPI HI WU NAW — «І А АДОС І ДЛЯ БА ЪКІ W-Ш —) ?9Ш8 — .

Подібне трапилося і на поштовому відділенні селища Вишневого Київської області. Про це розповіла жителька селища В. А. Чекіна. Цього літа зібралися вони з сім'єю у Цимлянськ Ростовської області. Дали телеграму матері. Щоб зустрічала, значить. Мати телеграму одержала. Але через два дні після приїзду дітей та ще й зашифровану загадковими знаками. Правда, з деяких літер і знаків можна згадатися, яке слово вони означають. Так «Жимлянськ» — це видно — «Цимлянськ», «Цмстовской» — «Ростовской». А ось уже набір знаків «ВОУТОЮМА», «ЦМСТО», «ЦЕКС» та ін. розшифруванню не піддається.

Оскільки випадки такого зашифрування телеграм не поодинокі, чому б працівникам служби зв'язку не опублікувати, скажімо, код для розшифрування загадкових знаків у телеграмах. Тоді б, принаймні, хоч адресати не нерували.

І. СОЧИВЕЦЬ

— Я важко хворий, лікарю. Я ледве ноги тягну.

Сьогодні в мене гостює
чеський побратим
«ДИКОБРА З»

Без слів.

Без слів.

— Спати у нас дозволяється, а співати — ні.

— Намалюйте його трохи більшим, він дуже швидко росте.

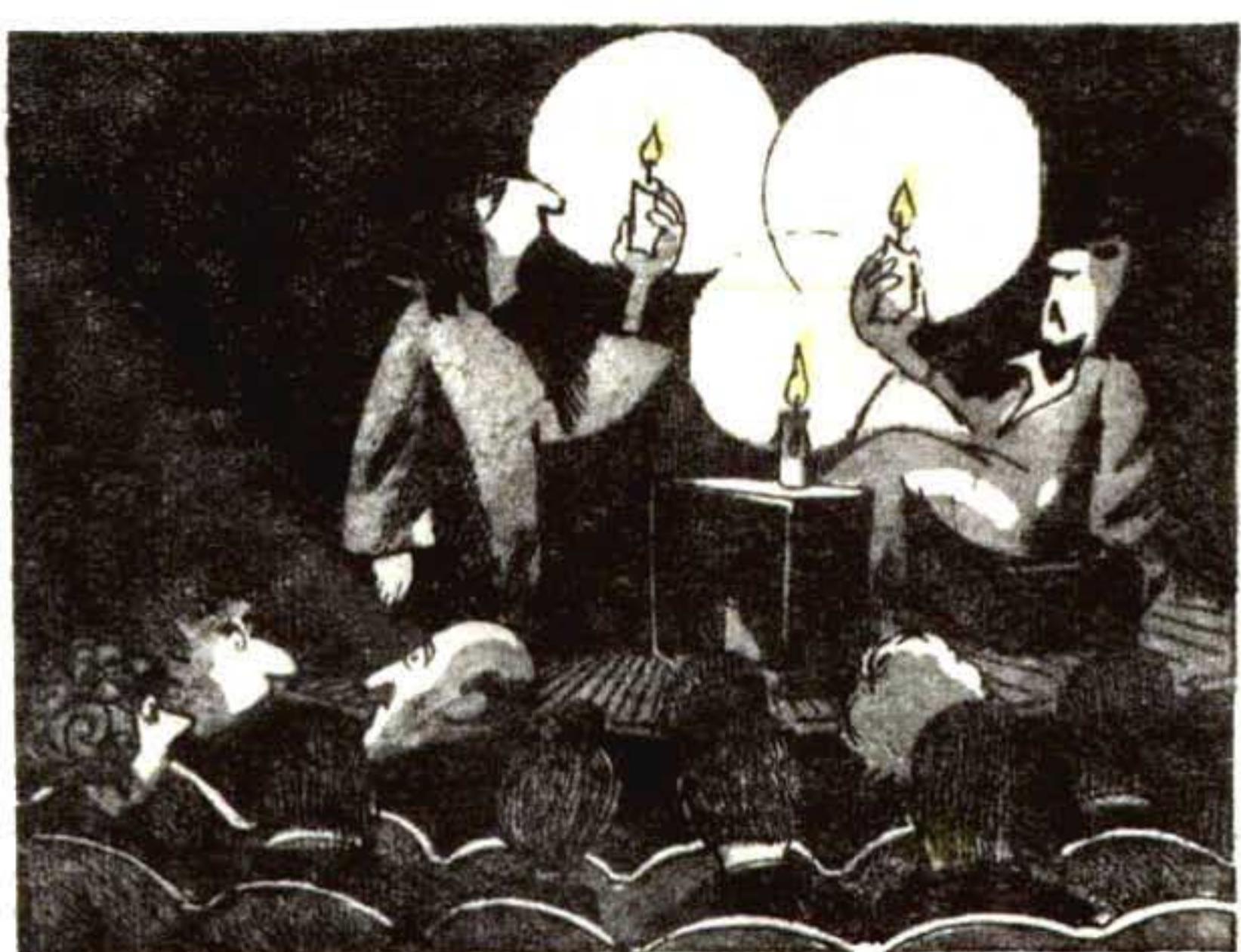
— Не лякайся, це моя дружина сушила на мені свою перуку.

— Подивись, тату, наш Яничек уже почав ходити.
— От і добре, пошли його за пивом.

Без слів.

Єдина перевага цієї сцени — економія електроенергії.

Зрізже Перче!

Чи не міг би ти потурбуватися, щоб на морських та річкових пляжах прорили тунелі, якими з води можна було б виходити прямо під навіси?

Бо Харківська фабрика трикотажного полотна і бавовняно-паперових виробів випускає плавки, якими можна користуватися «...не допускаючи попадання прямих сонячних лучей». Так, принаймні, написано в інструкції, прикріплений до плавок.

С. ЦИПІН.

Ти, звичайно, чув вислів «якщо є можливість». Нам думається, що цей вислів має таки смисл. Якщо є можливість, можна поміняти, скажімо, звичайний килим на персидський, халабуду на дачу, тачку на воза і т. д.

У дружини головного агронома нашого колгоспу Г. В. Стрижак теж була така можливість. І вона І винористала: взяла свою стару корову і поміняла на найкращу колгоспну корову.

Ти запитаєш, Перче, а куди ж дівнівся головний зоотехнік колгоспу В. П. Костенко? На голову. Бо для нього в господарстві головне не якісний облік, а кількість голів.

— Аби голова була, — каже він. А яка — це його, як бачиш, не хвилює.

ГРУПА КОЛГОСПНИКІВ.

Колгосп «Ленінська іскра»
Охтирського району
Сумської області.

Як ти гадаєш, повернуть нам працівники Олександрійського авторемонтного заводу на Кіровоградщині автомобіль ГАЗ-52А чи не повернуть? Відправили ми його туди на ремонт ще у березні (примісько-здавальний акт № 2-317), а у червні одержали телеграму: все, мовля, готово, приїздіть забираєте!

Поїхав наш представник, подивився — аж там коробка передач з іншого автомобіля стоять... Через місяць — знову телеграма: все гарядз, можете іхати! Приїхали. Глянули: фар на машині нема... Ще через місяць нас викликали втретє, але цього разу ми вже не поїхали. А запропонували заводові посадити на наш автомобіль свого шоferа і пригнати його своїм ходом, як це роблять, скажімо, житомирські авторемонтники. А відповіді витрати ми, певна річ, беремо на себе, незважаючи на те, що й без того уже добре витратились на даремні поїздки туди-сюди і телефонні розмови...

І що ж ти думаєш, Перче? Після такої нашої пропозиції олександрійці — як у рот води набралі. Чи не тому, що не можуть знайти сміливця, котрий би відважився сісти за кермо щойно відремонтованого ними автомобіля?

О. ДЕЯНЕКО,
заступник керуючого Ніжинським районним об'єднанням «Сільгосптехніка».

Чернігівська область.

«Нас рідко провірюють на якість і жирність.
А треба».

(З виступу зав. фермою на зборах).
Надіслав Б. СТЕПАНЧЕНКО.

«Журбей свою вину визнав і пояснив, що він приїхав мотоциклом без номерних знаків і прав до дівчат в м. Овруч з Черніговки, де й зупинили його працівники міліції, а він злякався і втік в село».

(З рішення суду).
Надіслав Е. Грамушко.

«На товари з фарфору та з фаянсу, що перевозяться в присутності покупця, претензії на бій не приймаються».

(З об'єви у магазині).
Надіслав Н. Басенко.

«Приділено значно велику увагу у виконанні недоліків зазначених в даному рішенні».

(З листа).
Надіслав Е. Кудрай.

«Після того, як діти закінчують малювати, збираю їх і вивішує на дошку, приготовлену заздалегідь».

(Із конспекту виховательки).
Надіслав Н. Тудан.

«...В нас комбайні будуть готові через пару днів, а комбайнери також...»

(З виступу на зборах).

«...Ще можна допустити появу його в такому стані на периферії, а він цим знехтував і появився в такому виду в центрі села і хітався поміж людей як стеблина...»

(З виступу на товарицькому суді).

с. Левченки
Роменського району

Надіслав О. КАТРИЧ.

м. Кіровоград.

(Афіша).

ПЕРСПЕКТИВИ

Чоловік топився на глибині.
Перспективи — більше, як сумні.
Хоч кричав: «Рятуйте!» — навколо
мовчазні стояли береги.
Раптом Дно шепоче із пітьми:
«Не кричи безцільно, чорт візьми!
Думаєш, тебе спіткало зло?
Е! Вважай, тобі ще повезло.
Чоловіче добрий, як на те,
не просте я Дно, а золоте!
Перспективи, бачиш, не сумні —
у скарбах лежати, не в багні.
У мені купатимешся вік».
...Не зрадів нітрохи чоловік.
Тим, хто тоне, видно все одно:
золоте а чи звичайне дно!

Анатолій БОРТНЯК.

Головний редактор
Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: С. ГЕРАСИМЧУК, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, Д. МОЛЯКЕВИЧ,
С. ОЛІИНІК, Ю. ПРОКОПЕНКО (відповідальний секретар), І. СОЧИВЕЦЬ,
В. ЧЕПІГА (заст. головного редактора).

Адреса редакції: 252047, Київ-47, вул. Петра Нестерова, 4. Тел. 41-89-12, 41-89-17, 41-89-15. Для телеграм: Київ Перець.

Журнал «Перець» № 21 (1039)
(на українському языке).
Издательство «Радянська Україна».

Виходить двічі на місяць.

Здано до набору 02. 10. 1978 р. Підписано до друку 18. 10. 78. БФ 12693. Формат видання
70×108½. Офсетний друк. Умовно-друк. арк. 2,8. Обл.-вид. арк. 4,1. Зам. 04842. Тираж 3.140.000.

© Журнал «Перець», 1978 р.

Рукописи не повертаються.

Передруковані з журналу матеріали, треба обов'язково посыпатись на «Перець».

Ордена Леніна комбінат друку видавництва «Радянська Україна», Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94.

Обробив А.ЛЕБЕДЕВ для сообщества: PEREC-UA

ЗООАФОРІЗМИ

- Блосі й собаче життя — рай.
- А Сонечко — теж жучок.
- Папуга, котра сказала одне своє слово, — наполовину талант.
- Лев'яче виховання: не пригощати, а пригощатися.
- Після п'яного застолля і двоногі ходять на чотирох.
- Сороканіжку не перетанюєш.
- Служи, та не на задніх лапках.
- Батіг — язык погонича.

Микола ПОЛОТАЙ.

ЖМУТОК КОЛЮЧОК

- Дорогу самокритиці знизу!
 - Зупиняся, мить! Я запізнююсь.
 - Ентузіаст своєї справи: весь робочий час займається своїми справами.
 - Переконаний холостяк — людина, яку надувили одружитись.
- Геннадій КОСТОВЕЦЬКИЙ,
Олег ПОПОВ.
- Навіть купаючись у славі, можна мілко плавати.
 - Мав постійну точку зору — на все дивився крізь пальці.
- Олег СЕІН.
- Одним лаври не дають спати, інші — на них спочивають.
 - Час працює на нас, якщо це не гарантійний строк.
- А. ЛЕВ.

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

* «Замок із секретом» — так називалася замітка, вміщена у розділі «Виставка ширнетреба» («Перець» № 12). Йшлося в ній про те, що Тячівський завод залізних виробів (Закарпаття) випускає замки, які і відмінно не відмінні.

Заступник голови Тячівського районного комітету народного контролю М. В. Фіцай повідомив редакції, що нині на Тячівському металозаводі проводиться реконструкція, і випуск таких замків припинено.

* У тому ж номері журналу, у замітці «На власні очі» писалося про те, що Маловисторопський радгосп-технікум (Лебединський район) скидає в сільський станови неочищені побутові води.

Перший заступник голови виконкому Сумської облради В. А. Шев-

ченко повідомив редакції, що після виступу Перца дирекція радгоспу-технікуму негайно викликала заходів і припинила забруднення ставка.

* У листі, що надійшов до Перца з села Малі Козарі (Житомирська область), писалося про те, що буфетниця Ксензюк М. М. завищувала ціни на продукти.

Голова Дзержинського комітету народного контролю Б. Юшневич повідомив редакції, що сигнал про грубе порушення правил радгосп-буфетницю Ксензюк перевірено органами міліції. Факти повністю підтвердились, у результаті чого поручено кримінальну спра

ву. Вироком народного суду Ксензюк М. М. зауджено до одного року вправних робіт.

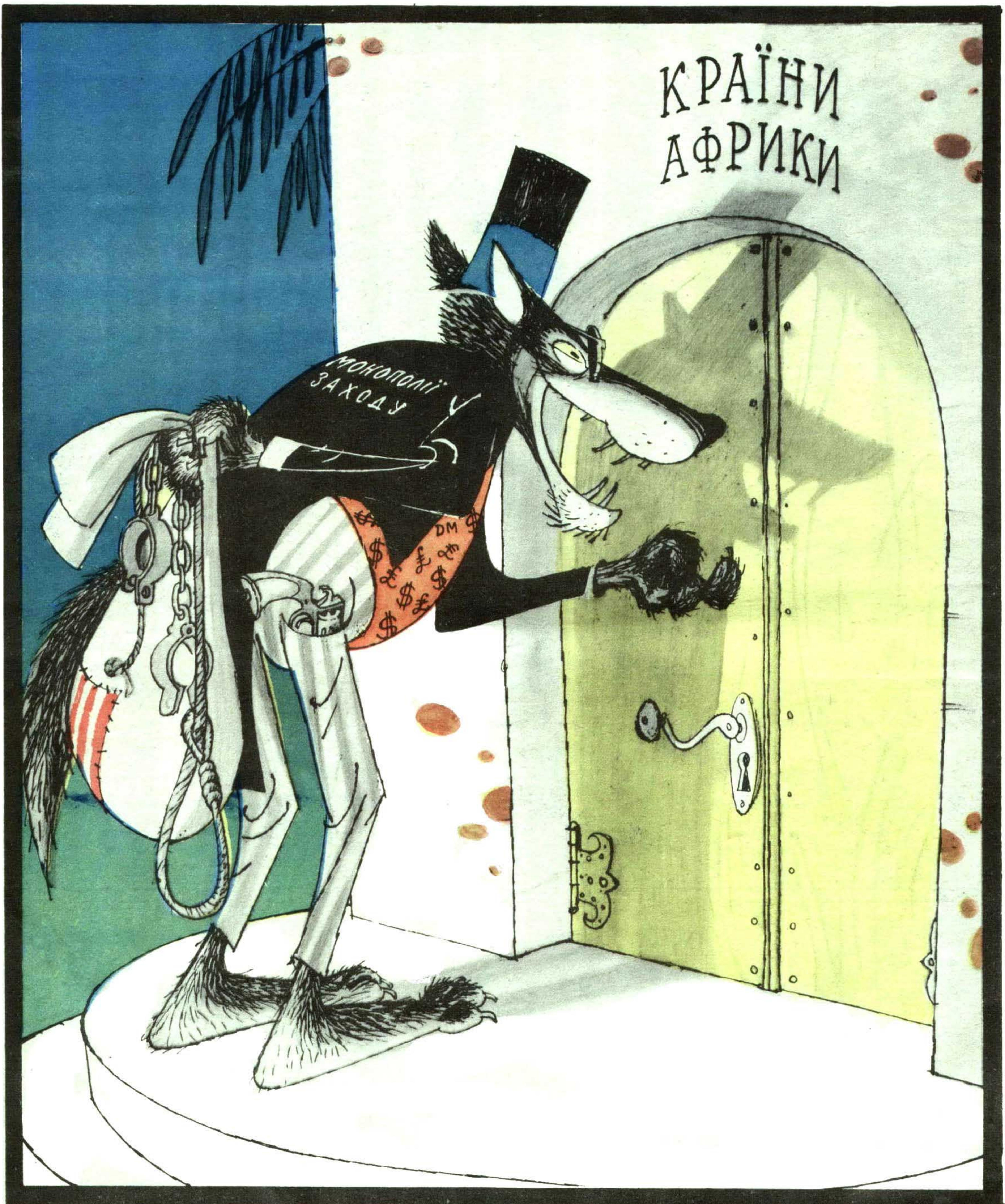

Полікарп ШАБАТИН.

ВИДАВНИЦТВО
«РАДЯНСЬКА УКРАЇНА»

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

«Проникнення імперіалістичних монополій в Африку має на меті хижацьке пограбування багатійших природних ресурсів цього континенту».
(з газет).

— Відчиніть, я не вовк. Це ваша мама прийшла, молочка принесла.